

DÜŞMANLA SAVAŞTA KADININ ROLÜ

Yusuf el İyeyrî

Allah yolunda vakfedilerek bilâbedel neşredilen
bu eserin maddi kazanç elde etmek amacıyla
basılması ve satılmasına izin verilmemektedir.

kubbe313.com

DÜŞMANLA SAVAŞTA
Kadının Rolü
-2. Baskı-

Yûsuf bin Salih el-İYEYRÎ

KÜRESELKİTAP

Düşmanla Savaşta Kadının Rolü

- Yûsuf bin Salih el-İYEYRÎ -

İstanbul, 1437 / 2016

1. Baskı: Ramazan 1434 / Ağustos 2013

2. Baskı: Şaban 1437 / Mayıs 2016

Küresel Kitap: 06

Bütün Eserleri: 01

Kadın Kitaplığı: 01

Eserin Orijinal İsmi: دَوْرُ النِّسَاءِ فِي جِهَادِ الأَعْدَاءِ
Devrü'n-Nisâ fi Cihâd'l-Adâ

Tercüme Eden: Yasemin ÇİMEN

Editör: Osman AKYILDIZ

Tashih&Mizanpaj KÜRESEL KİTAP

Kapak: KÜRESEL KİTAP

Baskı&Cilt: Ofis Matbaa Yayın Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Kışla Caddesi Güven İş Merkezi
No: 386-387 Topkapı/İstanbul
Sertifika No: 14973

KÜRESEL KİTAP

Adres: Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok.

No:16/20 Ferah İş Hanı Çağloğlu-Fatih / İstanbul

Telefon: +90 0538 817 99 79

Web&E-Posta: www.kureselkitap.com • bilgi@kureselkitap.com

İçindekiler

Cüceler Çağında Bir Dev: YÛSUF EL-İYEYRÎ	04
Takdim	30
KADIN, CİHADA YA DESTEK YA DA KÖSTEKTİR	35
SELEF'İN MÜCÂHİDE HANIMLARINDAN ÖRNEKLER	45
Ümmü Umare, Nuseybe binti Ka'b el Ensariyye	50
Ümmü Süleym	56
Safiyye Binti Abdulmuttalib	57
Esmâ Binti Yezid bin es-Seken	60
Ümmü Musa El-Lakamiyye	60
Ümmü Hakim Binti el-Haris	61
Ümmü Haram binti Milhan	63
Esmâ binti Ebû Bekir es-Siddîk	65
Ümmü Sa'd bin Muaz	67
Beni Dinar Kabilesinden Bir Kadın	68
Muaza binti Abdullah	69
Afra binti Ubeyd bin Salebe	70
El Hansa binti Amr es-Selmiyye	72
ASRIMIZIN MÜCÂHİDE HANIMLARINDAN ÖRNEKLER	77
Havva Barayev	78
Ümmü Ömer el Mekkiyye	80
Ümmü Süraka	81
Ümmü Gadanfar	82
ÖZETLE SENDEN İSTEĞİMİZ	85

CÜCELER ÇAĞINDA BİR DEV: YÛSUF EL-İYEYRÎ¹

İsa bin Sa'd Âl-i Uvşen

Allah sana rahmet etsin ey Yûsuf el-Iyeyrî. Şehadeti Afganistan'da aradın, Somali'de aradın sonra arkanı dönmediğin ve atıldığın bir sırada Arap yarımadasında o sana geldi.

Şiddetli riddet dalgalarının estiği ve haçlılara karşı cihad eden ve Müslümanların ırzlarını koruyan her müslümanın dövüldüğü, öldürüldüğü ve zindanlara atıldığı baskı altındaki Arap yarım adasındaki bu zor günlerde Hicri 30-3-1424 cumartesi gecesı, Kardeşim Şeyh Yûsuf el-Iyeyri'nin öldürüldüğünü duydu-

1. *Savtu'l Cihâd*, Şaban 1425, Sayı: 1-2. [Makalenin hem yazarı hem de hakkında yazılan Şeyh Yûsuf el-Iyeyri Suud güvenlik güçleri tarafından şehid edilmişlerdir.] (*Mütercim*)

ğumda, onun bizden ayrılmasına kendime hakim olamayıp üzüntüden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım.

Bir keresinde bu mücahid Şeyhin biyografisini yazmaya karar vermiştim. Ben ve kardeşlerim, yazılarını kendi ismiyle yazıp adını insanlar arasında izhar etmesini ve tanındıktan sonra, bu zamanda önder olacak âlim bir mücahidin açığa çıkmasının insanlara büyük tesirleri olacağı konusunda ısrarlarda bulunmuştuk. Şeyh Yûsuf ise bunu şiddetle reddetmiş ve mücahidlerle ilgili güvenlik nedenlerinden ötürü buna ihtiyaç olmadığını söylemişti.

Şeyh Yûsuf el-Iyeyrî ilkokulu ve ortaokulu okudu, ancak liseyi tamamlayıp tamamlamadığını bilmiyorum. Daha sonra daha ömrünün on sekizinci yaşını tamamlamamış kalbi cihad ile dolu ve cihadın bütün bedenine hâkim olduğu bir genç olarak Afganistan'a geçti.

Allah-u Teâlâ ona keskin bir akıl, doğru görüş ve kuvvetli bir hafıza bahşetmişti. Bu yetenekleri onu, Sovyetlere karşı birinci Afgan cihadı günlerinde

El-Faruk kampında eğitimcilerden biri olmaya ehil kılmıştı.

Eğitimde birkaç yılını geçirdi. Ciddiyeti ve kararlılığı ile biliniyordu. Hatta bir keresinde El-Faruk kampında bir devre düzenledi ve kardeşlere şunu söyledi: “Bir askeri devre düzenleyeceğim ve buna girmeye ve tamamlamaya ancak kararlı kişiler güç yetirebilirler. Ağır silahlarla başlayacağım ve hafif silahlarla bitireceğim.” Zannediyorum tanklarla başladı ve dört ay sonra tabancalarla bitirdi. Öyle ki onunla birlikte az bir gencin dışında kimse sabredememişti.

Kardeşler onun silahlarla ilgili ve ince malumatlar hakkında ne kadar kuvvetli bir hafızaya sahip olması ve bunun yanında Allah’ın ayaklarını tozlandırması ile şerefleştirdiği çatışmalarda karşılaştığı zorluklara ve sıkıntılara sabırla ilgili acayip kıssalar aktarırlar.

Afgan grupları arasında çekişmelerin başladığı dönemde Şeyh Yûsuf, Şeyh Usâme b. Ladin’in (Al-

lah onu korusun)² özel korumasıydı. Şeyh Usâme Sudan'a çıkmaya karar verince, beraberinde El-Kaide'den bazı önemli şahsiyetlerde bulunuyordu. Bu kimselerin eşliğinde Şeyh Yûsuf (*rahimehullah*)'da bulunuyordu. Orada dört ay geçirdi ve bu dönemde Şeyh Usâme b. Ladin'in şahsi korumasıydı.

Bu dönem esnasında Şeyh Usâme, Şeyh Yûsuf'un düşünce yapısındaki harikalığı ve imkânları fark etmişti. Bazı işlerinden onu da haberdar ediyordu. Şeyh Yûsuf bana, Şeyh Usâme'nin Sudan'da yaptıkları, yaşantısı, cihadı ve duyduğunda kişiyi hayretler içinde bırakan büyük çabalarını anlatıyordu. Onu dinlerken, Şeyh Usâme'ye ve geçen o günlere olan özlemimi gözlerinde görebiliyordum.

Şeyh Yûsuf'un bana, Ebû Hafs el-Mısırî'nin kahramanlıklarından, Somali'de yönettiği askeri operasyonlarından, güney Hıristiyanlarına düzenlediği plandan, Şeyh Usâme ve Ebu Hafs'ın birlikte yürüttükleri askeri planları doğrultusunda onların belleri ni kırmalarından bahsedişini hatırlıyorum.

2. [Makalenin yazıldığı tarihte Şeyh Usâme bin Ladin hayatta idi. Allah ona rahmet eylesin.] (*Mütercim*)

Şeyh Yûsuf Somali'de Amerikan kuvvetlerine karşı yürütülen çatışmalara iştirak etmiştir ve ümmetin gençlerinin ümmetin durumundan ve vakiasından habersiz bir şekilde yaşadığı bir dönemde, Amerika'nın oradan kovulması ve hezimete uğratılmasında payı olmuştur.

Bundan sonra Şeyh Yûsuf El-Iyeyrî Arap yarım adasına döner ve orada meşhur âlimlerle görüşür. Görüştüğü Şeyhlerden biriside Şeyh Selman El-Avde'dir. Ona Şeyhin yaptıklarını ve programlarını anlatır. Bunun üzerine Şeyh Selman, Şeyh Yûsuf'a şöyle der: "Ebu Abdullah'ın (Usâme bin Ladin) askerlerinden birisi olmak benim için bir şereftir." Allah'a yemin olsun ki böyle, bunu Şeyh Yûsuf'tan bir buçuk sene ara ile iki defa iki ayrı mekânda işittim.³

3. [Bu şahıs daha sonraki zamanlardan cihadı desteklemekten vazgeçmiş ve daha da ileri giderek mücahidleri düşman edinmeye, onların teröristler olduğu ve ihbar edilmeleri gerektiği fetvalarını yayınlamaya başlamıştır. Yine onun şaşılacak açıklamalarından birisi de, Amerika'nın Irak'ı işgalinde tedirgin olacak bir şey olmadığını belirtmesidir.] (*Mütercim*)

Bosna olaylarında Şeyh Yûsuf'un Demmam'da kardeşlerle açık toplantıları olmuştur. Yine Kosova'da da yardımlar toplanmasında ve gücü nispetince desteklenmesinde payı olmuştur. Şeyh, Bosna'ya gitmek isteyen herkes için bedeni liyakat ve Bosna sahasına ulaşılmadan önce ihtiyaç duyulan diğer şeylerle ilgili iki haftalık bir program hazırlamıştı.

Sonra Hobar olayları ve patlamalar gerçekleşti. Bu dönem Şeyh Yûsuf zindana atıldı ve bu işi yapanlardan birisi olduğu töhmeti ile Demmam soruşturma hapisanesinde şiddetli işkencelere maruz kaldı. Onunla beraber olan kardeşler onun hakkında şöyle diyorlar: Her soruşturmadan sonra gördüğü, kamçı ve sopa ile dövülme ve temiz sakallarının yolunması ve benzeri işkence türleri nedeniyle sedye ile taşındığını görüyorduk. Nihayetinde bu durum Şeyh Yûsuf'u, Selul ailesinin⁴ soruşturmacılarına patlamayı

4. [Selul ailesinden maksat, Arapların en aşağılığı olan münafıkların başı Abdullah b. Selul'un soyundan geldikleridir. Bu gibi kimseleri sırf Arap olmaları nedeniyle soyların en şerefli olan Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve selem) soyuna nispet etmek yerine böyle birisinin soyuna nispet etmek daha yerinde olacaktır.] (*Mütercim*)

gerçekleştirenin kendisi olduğunu itirafına neden olmuştur.

Şeyh Yûsuf şöyle diyor: “Zindandaki soruşturma ve şiddetli işkence altında geçen birkaç günden sonra, soruşturmacıdan hapishane müdürü ile görüşmek istediğimi, önemli itiraflarda bulunacağımı talep ettim. Fiilen isteğim kabul edildi ve mazgaldan seslenilip çağırıldım. Beni ihtişamlı bir odadan geçirdiler ve oradan da müdürün muazzam bürosuna götürdüler. Etrafta polisler duruyor ve her birinin elinde kalem ve defter, onlara söyleyeceğim itiraflarımı yazmayı istiyorlardı. Ellerim kelepçeli bir halde beni oturtular ve hapishane müdürü bana “Ne var yanında buyur, itiraflarını dinliyorum!” dedi.

Bende onlara soğukkanlılıkla şöyle dedim: “Patlatmayı yapan kişi hakkında bir bilgiye sahip olmadığınız için geçirmiş olduğunuz zor durumu biliyorum. Fakat ben size bir iyilikte bulunarak bunu patlatanın ben olduğumu itiraf edebilirim. Ve bunun karşılığında boynumu vermeye hazırım.” (Şeyhe bunun nedenini sorduğumda şöyle dedi: “Allah’a yemin olsun ki işkencelere dayanamıyorduk. Neredeyse di-

nimizde fitneye düşecektik. Ölüm bize bu işkencelerden daha iyiydi.)

Şöyle diyor Şeyh Yûsuf: Daha sözlerimi bitirmeden hapislane müdürü camdan sigara küllüğünü yüzüme fırlattı ve “Onu çıkartın ve terbiye edin!” dedi.

Şeyhimiz Yûsuf’a tanımlayamayacağımız işkence silsileleri bu şekilde devam etti. Ta ki, soruşturmacının rivayetine göre, patlatmayı yapan gerçek fail ortaya çıkana kadar. Şeyh Yûsuf şöyle diyor: “Bir gün bir polis geldi ve sevinçli bir şekilde şunları söyledi: “Müjdeler olsun sana, gerçek faili bulduk. Sizden birisi değil, bilakis Rafizilerden birisiymiş. Ama kimseye söyleme!” Sonra beni koğuşa götürdüler.

O günden sonra patlama olaylarıyla ilgili olarak cihad gençlerine işkence durduruldu. Hapislane müdürü gardiyanlarını toplayıp onlara şöyle dedi: “Patlama olaylarıyla dava olunan herkese başka it-hamlar giydirin ve onunla hükmolunsunlar!” Gerçekte kardeşlerden her birine ya tekfir yada benzeri başka bir şey bularak bir dava giydirdiler. Sonra

da Selûli Suudi mahkemelerce haklarında hükümlerde bulunuldu.

Bundan sonra Şeyh hapishanede bir süre rafizilerle birlikte kaldı. Onlarla beraber Ayetullahları veya seyyidleri de bulunmaktaydı. Şeyh Yûsuf onlarla tartışıyor ve münazaralarda bulunuyordu. Nihayetinde Ayetullahları adamlarını, ondan ve O'nunla birlikte oturmalarından sakındırdılar.

Şeyh Yûsuf şöyle diyor: “Ben uyuyor gibi yapıyorum ve Ayetullahları bunu fırsat bilerek konuşmaya ve onlara ders vermeye başlıyordu. Bende onu dinliyor ve uygun bir fırsat yakaladığımda kalkıyor ve ona reddiyeler veriyordum.” Kuvvetli hüccetlere ve beyana sahip olduğundan, O'ndan oldukça rahatsız olmuşlardı. Sonra Şeyh Ehl-i Sünnet'ten olan topluluğa geçti. Bu şekilde bir süre daha geçtikten sonra Şeyh tek başına kalmak için yemek yemeyi kesti. Bu şekilde vaktini daha iyi değerlendirmek ve Rabbi ile baş başa kalmak istiyordu. Talebine cevap verdiler ve tekli koşuğa bir buçuk sene veya biraz daha fazla bir dönem kaldı ve bundan sonra serbest bırakıldı.

Tekli koğuşta sıkılıp sıkılmadığını sorduğumda Şeyh Yûsuf şöyle dedi: “Allah’a yemin olsun ki, asla vakit bulamıyordum. Öyle ki cenabet durumu hariç banyo bile yapmıyor ve çok az uyuyordum. Adeta vakitle yarışıyordum!”

Tekli koğuşunda zamanını ezber ve ilmi kitapları okumakla geçiriyordu. Kuran’ı ezberledi ve sağlamlaştırdı. Buhari ve Müslim’i ezberledi. Ve ilim ehlinin kitaplarını okumaya ve mütalaaya kapandı. Bir gün gardiyan asker O’na şöyle der: “Allah’a yemin olsun ki ben senin bu durumuna ve bulunmuş olduğun bu haline acıyorum?”

Şeyh Yûsuf ise ona şöyle der: “Allah’a yemin olsun ki, ben senin haline acıyorum. Şunu bil ki, eğer gün yirmi sekiz saat olacak denilse, kabul ederim. Zira ben zaman arıyorum ey zavallı!”

Bunun nedeni askerin Şeyhin okumadaki halini çok garipsemesiydi. Öyle ki, vaktini en iyi bir şekilde değerlendirmek için güneşlenmeye ve benzeri faaliyetlere ancak zorunlu olduğu durumlarda çıkıyordu. Ve şöyle diyordu: “Allah’a yemin olsun ki, hapislane-

de öyle imani ve lezzetli anlar yaşıyordum ki, bunları ancak Allah bilir. Hapisten çıkacağımı müjdeleyen kişi geldiğinde, farkında olmadan yüzüne karşı bağırarak şöyle dedim: ‘Allah seni hayırla müjdelemesin!’ Bu, iradem dışında, hapishanede gördüğüm nimetlerin etkisinden ve ilim talebinde elde ettiğim büyük faideden kaynaklanmıştı.”

Şeyh Yûsuf hapishaneden çıkınca cihadla ve mücahidlerle ilişkilerini daha da kuvvetlendirdi. Özellikle de mücahidlerin Şeyhi Usâme b. Ladin ile.

Çeçen meselesi başlamıştı. Onun öncesinde ise Dağıstan olayları. Şeyh Yûsuf onlarla birlikte hakkı müdafaa etmeyi sürdürdü ve Savtul Qoqaz’da şer’i yazılar yazdı. Onlara yönelik yazdığı eserleri arasında şunlar bulunmaktadır:

“Esirlerin hükmü hakkında şaşkınlara yol gösterme” “İstişhad ameliyeleri intihar mıdır yoksa şehadet mi?” “Havva intihar mı etti şehid mi oldu?” bunların dışında da siyasi yazılar yazdı ve son olarak “Moskova tiyatro operasyonu ve mücahidler bundan neler elde etti” yazısı oldu.

Şeyh, komutan Hattab ile de ilişki içerisindeydi ve askeri konularda yazışmaları bulunuyordu. Öyle ki Şeyh müthiş bir askeri tecrübeye sahipti ve O'nunla oturan veya O'nun yazılarını okuyan herkes O'ndan etkileniyordu... Bunlardan birisi de, nizami ordunun son bulup gerilla savaşlarının başladığı ve mücahidlere zorlukların arttığı dönemin başlarında Hattab ile yazışmalarıdır. Şeyh Yûsuf, komutan Hattab'a savaşın on sekiz ihtimalini ve her ihtimalde neler yapabileceklerini yazdı. Komutan Hattab bundan çok istifade etti ve bunun üzerine O'na teşekkür etti.

Şeyh Yûsuf'un Çeçenistan'a yardımlar toplamada ciddi katkıları oldu. Orası için büyük meblağlar toplamıştır ve bununla birlikte orayla ilgili, bazı alimler arasında üzüntü verici durumlar da yaşanmıştır. Bu alimler en zor zamanlarda orayı yüz üstü bırakanlardır. Şeyh Selman Avde ile ilgili bir anı aktarmak istiyorum. Dağıstan'da oldukları dönemde komutan Hattab kardeşlere: "Bize bir milyon dolar gönderin ve kışın sonuna kadar burada kalalım ve Ruslara karşı direnelim!" dedi.

Bunun üzerine Şeyh Yûsuf zenginlerden birisinin yanına gitti ve 8 milyon riyal yardımda bulunması üzerine onunla anlaşmaya vardı. Ancak buna, Şeyh Selman'ın bir yazı yazmasını yada telefon görüşmesinde onay vermesi şartını koşmuştu. Şeyh Yûsuf, Selman Avde'nin yanına gitti fakat hiçbir fayda elde edemedi. Şeyh, O'nunla tartıştı ve şu anlamda sözler söyledi: "Aslında hala Çeçen davasına kanaat getirmiş değilim!"

Şeyh Yûsuf fedakârlıklarla ve ancak az erkeklerin güç yetirebileceği sürekli çalışmasıyla cihad yolunu bu şekilde devam ettirdi.

Şeyh Yûsuf'un Çeçen Davası ile olan ilişkileri bu şekilde devam etti. Ancak bu ilişki, Afganistan ve Taliban emirliğine oranla daha azdı. Öyle ki, vaktinin büyük bir kısmını bu hareketin doğruluğunu ve samimiliğini araştırmakla geçirdi. Sonra Afganistan'daki Buda heykellerinin yerle bir edildiği mübarek günler geldi. Şeyh Yûsuf bu meseleyle çok ilgilendi ve bundan sonra Afganistan'da Ramazan ve Kurban projeleri düzenledi.

Sonra Emirül-Mü'minin ve Taliban bakanlıklarıyla irtibata geçti ve Şeyh Hamud Uklâ ile aralarında görüşme ayarladı. Hicri 1421. Hac yılında, Şeyh Yûsuf, hac için gelen bazı Taliban bakanları ile görüştü ve onları Şeyh Hamud el-Ukla ile telefonla görüştürdü. Bu, teşrik günlerinden sonra akşam dokuz sularında idi. Şeyh Yûsuf bununla ilgili bana şunları söyledi: “Mekke’den çıktığımızda zamanla yarışıyorduk ve önümüzde kat etmemiz gereken uzun bir yolun dışında hiçbir seçeneğimiz yoktu. Çünkü Şeyh Hamud El-Kasim’deydi. Çok yorgunduk. Ben ve arkadaşım şunun üzerine anlaştık; o araba sürerken ben dinlenecek ve uyuyacaktım sonra şoförlüğe ben geçecek o istirahat edecekti... Yola devam ettik ve gözlerim bana galip geldiler ve ancak serbest bırakılmış bir deveye çarpmamız üzerine arabanın takla atmasıyla uyandık. Görüşme ile aramıza engel konulmuştu.”

Şeyhin, hapisshaneden çıkmasından sonra, cihad hakkında, cihad meselelerinin temellendirilmesinde ve sorunlu münafikların şüphelerini çürütmede yazılar yazmada büyük çabaları olmuştur. Bazı zaman-

lar Azzam adıyla Paltalk odalarına da katılıyordu.

Şeyh gençleri Afganistan'a gidip eğitim kamplarına katılmaları için teşvik ediyor ve yönlendirmeye çok zamanını ayırıyordu. Cihada ve cihada hazırlığa teşvik eden on dört ses kaseti çıkardı. Bunların arasında kendi sesiyle kayıtlı fıkıh konuları da bulunmaktadır.

Sonra Afganistan tarihindeki büyük olaylardan birisi daha oldu. Bu, pislik komutan Ahmed Şah Mesud'un suikast sonucu öldürülmesiydi. Şeyhin sevinçini anlatılmayacak türdendi. Onun yanına uğradığımı ve haberlerin neler olduğunu sorduğumu hatırlıyorum.

Bana şöyle demişti: “Şeyh Usâme kardeşlere şöyle dedi: ‘Kim bizi Ahmed Şah Mesud’dan rahatlatacak? Zira O Allah’a ve resulüne eza vermektedir!’ bunun üzerine bazı kardeşlerin bizzat kendileri, ecirlerini ve sevaplarını el-Kerim olan Allah’tan bekleyerek bu işe aday oldular ve işittiğiniz bu sevinç verici haberin olayı gerçekleşti.

Bundan sonra inkârcılığın kalesi olan Amerika'daki mübarek olaylar meydana geldi. Şeyh sevincinden neredeyse uçacak gibiydi. Şeyhe telefon açtım ve bana şunları söyledi: “Şu anda El-Kasim âlimleriyle birlikteyim ve bazı âlimlerin Amerika'da gerçekleşen bu olaylara tenkitleri bulunmakta!” Bana onlarla yaptığı münazara ve görüşmelerin neticesini aktardı ve cihadı ve mücahidleri desteklemelerinde onlara güzel bir etkisi olmuştu.

Bundan sonra Şeyh “Haçlı savaşlarının hakikati” adındaki değerli kitabına başladı. Bu kitabında istişhad operasyonlarını temellendirip bunun hakkında yayılan tüm şüphelere reddiye vermiş ve ümmeti yaşamış olduğu uyuklama halinden uyanmaya teşviklerde bulunmuştur. Bu, konusunda harika bir kitaptır ve Şeyh bunu dokuz veya on gün içerisinde yazmıştır!

Öyle ki kitap Şeyh Usâme'ye ulaştığında kardeşlere şöyle demiştir: “Öyle gözüküyor ki, kitap operasyondan önce yazılmış. Çünkü bu kadar hızlı bir süreçte yazılması mümkün değildir!”

Ben Allah'ın huzurunda şahitlik ederim ki, Şeyh Yûsuf bunu olaylardan sonra yazmıştır. Fakat kendisini tamamıyla buna vermiş ve neticesinde hiç kimsenin reddedemeyeceği bu temelli yeni fikhî çalışma meydana gelmiştir. Bu şekilde Şeyh Yûsuf'un kitabının, Kur'an ve Sünnet'ten delilleri toplaması ve sağlam ilmi temeller üzerine bina edilmesi nedeniyle, 11 Eylül olaylarını destekleyen âlimlerin sayılarını artırmada büyük etkisi olmuştur.

Şeyh Yûsuf bu kitabını bitirdikten sonra "El-Mizan li hareketi Taliban" kitabının son düzeltmelerini tamamladı ve onu yayınladı.

Böylece O'nun kitapları, Kitab ve Sünnet'in nuru ile aydınlanmış bir şekilde durmadan akan bir sel gibi ardı ardına gelmeye başladı. Bunlardan bazıları:

"Düşmanla cihadda kadınların rolü" Gayri resmi bir şekilde Abdullah Zeyd adı altında basılmıştır.

"Cihad yolunda sabitler" Kitap farklı konulardan oluşmuştur. Ve bunların dışında internet sitelerinde yayınlanan birçok kitabı daha.

Bundan dolayı Şeyh, asıl olarak hudutlardaki mücahid kardeşlerimizin arkalarını kollamak maksadıyla birçok yazılar ve reddiyeler hazırlamıştır. Aynı şekilde “Haçlı ordularının Irak’a saldırısı” silsilesine de iştirak etmiş ve burada editör konumuna geçmiştir. Öyle ki en büyük yer O’na veriliyordu ve hatta O’nun yazıları çalışmaların %80’ini oluşturuyordu.

Allah O’na belîğ bir üslup ve sağlam bir sabır vermişti. Bu durum O’nuda, şer’i yazılar ve siyasi yorumlar yapmaktan kesilmemesine neden olmuştu. Allah Ona geniş rahmeti ile rahmet etsin.

Şeyh Yûsuf birçok âlimin yanında bu sıfatları ile tanınır hale gelmişti. Öyle ki O’nun üstünlüğünü ve bu sahadaki öncülüğünü kendileri itiraf ediyorlardı.

Şeyh Yûsuf musibetlere ve olaylara karşı da çok dirayetli ve sabırlı idi. Cihad topraklarındaki nice arkadaşının ve dostunun istişhadi, öldürülmesi ve esir alınması ile musibetlerle karşılaşmıştır. Fakat O, tüm bunlara rağmen Allah’ın kaderine ve hükmüne razı ve hükmünde Allah’a teslim olmuş birisiydi.

Şeyh Yûsuf (*rahimehullah*) çok ince kalpli, çabuk etkilenen ve ağlaması çok olan birisiydi. Bilhassa mücahidler ve Allah yolundaki fedakârlıkları anlatıldığına. Hiç unutmuyorum, Amerika'da esir olan Ebu Hacer El-İraki'den bahsetmişti. Onun yaşantısını ve fedakârlıklarını anlattıktan sonra hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı...

Bir nasihat verdiğinde, orada bulunanların ağlayışını ve huşularını işitirdin. Özellikle de Allah, Ahi-ret yurdu, cihad ve Allah yolunda şehadetten bahsettiğinde.

Cihadın ve cihad duygularının, sahih akide ile ve şer'i ilim ile bağlanmasını gerekli görüyordu. Şöyle diyordu: "İnsanlara cihadın ancak tevhidi gerçekleştirmek ve Lailahe illallah Muhammedun Resulullah'ın gerekliliklerini tatbik etmek için vacip olduğunu açıklamamız vaciptir. Cihadın önemini bilmeleri ve diğer yönden bunun üzerinde sebat etmeleri için insanları bu esaslara bağlamalıyız." Bu bağlamda bana Şeyh Abdullah Azzam'ın şu sözünü söylerdi: "Onu cihada getiren bir suret, başka bir suretle geri döndürmektedir." Şunu kast ediyordu: Bazı insanlar,

bir müslümanın işkence gördüğü veya bir Müslüman kadının kaçırıldığı bir fotoğrafı görüp, yalnızca duygusal olarak etkilenmeleri ile cihada gelirler. Bu etkilenmeleri güzeldir. Ancak bundan daha güzel olanı; mücahidin cihada gitmesinin, bu yolun gerekliliğine, tevhid akidesi ile direk orantılı olmasına, bunun insanların arasında yayılmasını dert edinmesine ve buna bağlı kalacağı ve tatbik edeceği bir devletin kurulması kanaatinden kaynaklanmasıdır.”

Dünyanın tüm imkânları Şeyhin önüne açılmıştı. Fakat O onu üç talakla boşayıp amacına ulaşana kadar izzet hayatı yaşamayı tercih etmişti. Babası, Allah'ın bereket kapılarını açtığı bir tacirdi. Fakat Yûsuf bu dünyaya aldırış etmiyordu. Bununla birlikte bulunduğu çalışma ve cihadında babasından bir destek ve rıza görmekteydi. Diğer tarafta ise birçok zamanlar O'nu destekleyen ve sebatını artıran ve kendisini teslim etmemesini söyleyen annesi bulunmaktaydı... Ölümlerden korkmayan bu cesur kahramanı doğuran bu şerefli anneye Allah hayırlar versin...

Şeyh Yûsuf son derece mütevazı birisiydi. Hatta kendisini hiçbir şey saymıyordu. Onunla birlikte

oturduğunda senin Ondan daha bilgili ve daha fıkıh sahibi olduğuna inanıyordu. Söze başkalarından önce başlamayı kabul etmezdi. Özellikle de bir âlim veya ilim talebesi bulunduğunda. Tevazuda adeta bir örnek gibiydi. Bunu yapmacık olarak yada zorlamayla yapmıyordu bilakis bu Allah'ın Ona bahşettiği bir karakteri ve özelliği idi.

Her konuda ilmi bir ansiklopedi gibiydi. Şer'i ilimlerde konuştuğunda 'bu fakih bir âlimdir' dersin. Siyasi meselelerde konuştuğunda 'Harika bir siyasetçi' dersin. Tüm bunların yanında bilgisayar ve programlardan çok iyi anlıyordu. Askeri ilimlerde ise, tecrübeli bir askeri komutan kadar tecrübeli ve tipografi, teknoloji ve elektronik ilimlerinde de bilgi sahibi idi.

Allah O'na insanlar arasında bir kabul bahşetmişti. O'nunla görüşen herkes O'nu seviyordu. Onun hakkında kötü konuşan yada bir ahlakını veya tabiatını kötü gören hiç kimse bilmiyorum. Bilakis sahip olduğu güzel ahlakı ve içinin temizliği ile insanlar katında kabul görülen birisiydi. Onun böyle olduğu-

nu zannediyoruz ve Allah'a karşı hiç kimseyi tezkiye etmiyoruz.

Gençleri ve mücahidleri lüksü ve rahat yaşantıyı terk etmeye, buna mukabil katı ve zor yaşantıya çağırıyordu. Bunu, nefsi sabra ve cihad topraklarındaki sıkıntılara tahammül edebilmek için yapıyordu. Günler geçmesine rağmen çok az yemek yiyordu. Hâlbuki durumu iyiydi. Fakat O, zorluklara alışmayı istiyordu.

Cömert ve eli açık idi. Kardeşlerine verdiklerini çok görmüyordu. Bununla birlikte güvenilir ve O'na gelen mücahidlerin mallarına karşı çok temkinli idi. Onları biran önce sahiplerine ve gerekli kimselere ulaştırırdı.

Amerika'nın talebi üzerine Selül ailesi O'nun peşine düştü. Bir seneden fazla bir süre O'ndan teslim olmasını talep ettiler. Onlara teslim olmaya veya dininde alçalmışlığa razı olmayı kabul etmedi. Allah'a hamd olsun ki böyle yaptı. Bu bir sene içerisinde, bu dine ve bu ümmete, beş senede yapamayacağı nice büyük ameller sundu!

Ben bunları abartı olarak söylemiyorum. Allah'a yemin olsun ki hayır, bildiklerimi ve gördüklerimi, hatta gördüklerimin yalnızca bazısını söylüyorum... Uyumadan ve istirahat etmeden uzun saatler geçiriyordu. Hatta bazı günlerini uyumadan birbirine birleştiriyordu. Onun günlük programında uyku, ayakta durabilmesi için, ancak ihtiyacı kadar az bir yer alıyordu.

Bu sene boyunca gece gündüz düşmanı kollayarak ve kaçarak yaşadı. Silahını yanından ayırmıyor ve sürekli emniyette ve ihtiyatta duruyordu.

Bana şöyle diyordu: “Ey kardeşim, bizler Yahudileri sürene kadar Medine’de korku ve tedirginlikle yaşayan Resulullah’ın sahabelerinden daha şerefli değiliz!” Yine bana sahabelerden birisinin şu sözünü söylerdi: “Bizde korkudan başka ne var ki ey Allah’ın Resülü! Ve her birimizin kılıcı boynunda...” Saha-benin bu halleri ile teselli buluyordu. Allah’ın rızası onlar üzerine olsun.

Şeyh Yûsuf ana babasını çok az görebiliyordu. Hatta takipler şiddetlendiğinde son dönemler on-

larla tamamen ilişkisini kesmişti. Hatta en büyükleri Meryem olan üç küçük çocuğu ile olan ilişkisini bile kesmişti. Bu son günlerindeydi. Kızı için şehid oluşundan evvel yazdığı etkileyici şiiri yayınlanmıştı. Allah Ona rahmet etsin. Son günlerinde de kovalanmaya devam ediliyordu ve nihayetinde gücü nispetince kendisini müdafaa ettikten sonra şehid olarak öldürüldü. Allah yolunda öldürülmeyi, Cezire'nin tağutları eline esir düşmeye tercih etti. Allah onların cezasını ve yok edilmesini hızlandırın. Onun bundaki örneği, talep edildiğinde "Ben ise, bu gün hiçbir kâfirin zimmeti altına girmeyeceğim!" diyen büyük sahabe idi. Onun lisani hali ise şöyle diyordu:

Müslüman olarak öldürüldükten sonra aldırış etmem.

Allah için ölümümün hangi tarafıma oluşuna.

Bu, ilahın zatı içindir. Eğer dilerse,

Parçalanmış organları bereketlendirir.

Ebu Muhammed göç ettiği bilinemeyen biriydi. İnsanların çoğu O'nu tanımıyorlardı. Allah'ın O'nu bildiği ve dinin desteklenmesi ve mücahidlerin faydalanması için sunduğu büyük çalışmaları O'nun

şahidi olduğu sürece bu O'na bir zarar verebilir mi? Kuşkusuz O, bugün ümmetin en hayırlı erkeklerindedir.

İlim, davet, cihad ve ibadet gibi birçok hayrı bir araya toplayan ümmetin gençlerinden bir Şeyhin hayatı da inşallah en hayırlı ve en güzel bir hal üzere son buldu. Hidayet yolunu bulan her gencin kendisine meylini kazanmıştı. Müjdeler olsun sana ey Ebu Muhammed...

Allah'a yemin olsun ki, sana, birçok sevdiklerimizle ağladığımızdan daha fazla ağladık.

Sana ağladık ve Allah katındakinin senin için daha hayırlı olacağını umuyoruz.

Fakat bizler, Senin, yardım edecek kimsesi bulunmayan bu miskin ümmette, Allah'ın şeriatını ikame edecek az kişilerden olmanı umuyorduk.

Seni unutmayacağız ey Ebu Muhammed.

Allah'a yemin olsun ki, seninle birlikte yaşayanın hayatına olan etkilerini görmezden gelmesi çok zor-

dur. Senin cihadı desteklemek için, birçok kuruluşun ve birleşmiş çabaların yapamadıklarını yaptığını gördük. Sen, örneği tek, tarzı ender olanlardansın. Vaktinin tümü, cihad ve mücahidler içindi. Allah sana rahmet etsin ey Ebu Muhammed... Allah sana rahmet etsin ey Ebu Muhammed... Allah sana rahmet etsin ey Ebu Muhammed...

Takdim

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla...

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a öz-güdüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber efendimizi, O'nun ehl-i beytini ve ashâbını rahmetiyle kuşatmasını dileriz.

Muhterem bacım! Dünyanın tüm ülkelerinde İslam'a ve Müslümanlara karşı açılmış olan yeni haçlı seferlerine karşı önemli bir rolün vardır. Gerçekten bu, senin için çok büyük ve önemli bir görevdir. Bu satırlarda size hitap ediyorum. Aslen bu yazdıklarımın iki katı kadar uzunluğa muhtaç olan bu konuda benim sözü biraz uzun tutmamın sebebi konunun oldukça büyük bir önem arzemesindedir. O halde beni iyi dinleyin. Allah sizi korusun ve muhafaza etsin.

Bugün İslam ümmeti aşağılanma ve zilletin her çeşidine maruz kalmıştır. Ümmetin karşılaştığı bu durum geçmiş asırlarda karşılaşılan aşağılanma ve zillete hiç benzememektedir. Zira geçmişte bu du-

rum şimdiki kadar yaygın değildi. Ancak bugün bu aşağılanma ve zilletin temel sebebi ümmetin fertlerinin sayısının az olması ya da ümmetin fakirlik içinde olması değildir. Bilakis İslam ümmeti günümüzde en büyük ümmet olarak telakki edilmektedir. Ve aynı şekilde düşmanların sahip olmadığı zenginliğe ve diğer unsurlara sahip olan tek ümmettir. O halde burada kendiliğinden şu soru gündeme gelmektedir. Günümüzde ümmetin çektiği bu sıkıntının sebebi mali ve insani kaynak bakımından fakirlik değilse nedir?

Bu sorunun cevabını Sevban (r.a.)'ın rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah (s.a.v.) bizlere şöyle vermektedir:

“Size çullanmak üzere, yabancı kavimlerin, tıpkı sofraya çağıran yiyiciler gibi birbirlerini çağıracakları zaman yakındır.” Orada bulunanlardan biri: *“O gün sayıca az olmamızdan dolayı mı?”* diye sordu. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.): *“Hayır, bilakis o gün çoksunuz. Lakin sizler bir selin getirip yığıldığı, hiçbir ağırlığı olmayan çerçöpler durumunda olacaksınız. Allah, düşmanlarınızın kalbinden size karşı korku duygusunu çıkaracak ve sizin kalplerinize zaafi atacak”* buyur-

du. Orada bulunanlardan biri: “*Zaaf nedir ey Allah’ın Rasulü?*” dedi. Allah Rasulü (s.a.v.) şöyle buyurdu: “*Dünya sevgisi ve ölüm korkusu.*”⁵

Ahmed bin Hanbel’in diğer bir rivayetinde “Savaşı kötü görmenizdir” şeklinde geçmektedir.⁶

İşte bu hadis-i şerif, o kafa karıştırıcı sorunun cevabıdır. Peygamberimiz (s.a.v.) bunun cevabını 1400 sene önce cevabını vermiştir. İslam ümmetini mahveden illet, dünya sevgisi ve ölüm korkusudur. Ne zaman ümmet dünyayı sevip ölümden nefret etmeye başladı işte o zaman Allah’ın Yahudileri tarif ettiği “*Sen onları, insanların yaşamaya en düşkününü olarak bulursun*”⁷ beyanını bu ümmete muvafık oldu.

Ayette geçen “*yaşamaya*” kelimesi yaşamamanın her türlü çeşidini kapsayan nekra bir ifadedir. Bu yaşam aşağılanma ya da zillet içinde bir yaşam olabilir. Hayvanların ya da böceklerin yaşadığı gibi bir yaşam da olabilir. Önemli olan sadece yaşamdır. İşte

5. Ebu Davud, 3745

6. Müsned, 8356

7. Bakara, 96

bu sevgiden dolayı ümmet kendisine veya dinine yaraşmayan aşağılık bir hayat tarzına bağlandı. Tüm bunların sebebi, onların dünyayı sevmesi ve ölümden nefret etmesidir.

Bizim dünya sevgimizin ve ölümden veya savaştan nefret edişimizin kaçınılmaz neticesi, İslam ümmetinin evlatlarının çoğunun -özellikle de kadınların- cihadı kesin olmayan dolayısıyla da dünyadan göç etmeye bağlayarak onu terk etmek oldu. Bu yüzden İslam ümmeti Cihadı terk edince, düşmanlar ona karşı güç kazandı ve başlarına zillet geldi. Ve Rasulullah (s.a.v.)'in, İbn-i Ömer (r.a.) rivayetiyle Ahmed ve Ebu Davud'da (rahmetullahi aleyhim) yer alan şu beyanı gerçekleşti:

“İyne ile alışveriş yaptığımız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terkettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu kaldırmaz.”⁸

Yukarıdaki hadislerin de işaret ettiği gibi, bizim durumumuza dair Rasulullah (s.a.v.)'in bizi teşhis etti-

8. Ebu Davud, 3003; Müsned, 5304; Beyhaki, 10484

ği hastalık vehnden başkası değildir. Bugün bu hastalığın yansımaları ortaya çıkmaktadır. Bu, inek ve taşa tapanlardan haça ve heykellere tapanlara kadar dünyanın tüm uluslarının üzerimize attığı zillettir.

Sonuç olarak yukarıda vermiş olduğumuz hadislerle dönersek, bu aşağılanma ve zilletten kurtulmanın tek yolu cihada dönmek, Allah yolunda savaşı sevmek, dünyayı ve onun süslerini terk etmektir.

**KADIN, CİHADA YA DESTEK
YA DA KÖSTEKTİR**

Rasulullah (s.a.v.)'in, ümmetin bu durumdan kurtulması için bize verdiği reçetenin cihad olduğunu anladıktan sonra ne yazık ki hala buna uygun hareket etmediğimiz görülmektedir. Bu yüzden bu reçeteye uygun hareket edebilmek için ferdi planda cihadın engellerini araştırmamız gerekmektedir.

Allah Azze ve Celle cihadın engellerinin esas nedenini şu ayette bir araya getirmiştir:

”De ki: Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, karılarınız, akrabalarınız, kazandığımız mallar, durgun gitmesinden korktuğunuz ticaret, hoşunuza giden konutlar, size Allah ve Rasulünden ve onun yolunda cihaddan daha sevimli ise, artık Allah'ın emri (azabı) gelinceye kadar bekleyin. Allah, fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez.”⁹

9. Tevbe, 24

Bunlar cihadın engellerinin esas sebepleridir. Bu sebeplerden başka dallanıp budaklanabilir. Bu ayette kendisinden hoşlanılan şeylerin, Allah sevgisi, Rasul sevgisi ve cihad sevgisinin önüne geçişini nasıl engelleyebileceğimizi araştırmak, izzete giden ilk adımdır. Çünkü Allah sevgisi, Rasul sevgisi ve cihad sevgisi, bu sevilen şeylerden daha büyük ve daha gereklidir.

Şayet bu sonucu iyi kavrarsak, bütün amellerimizde Allah sevgisinin, Rasul sevgisinin ve cihad sevgisinin tüm fani sevgilerin üzerinde olduğunu görürüz. Bunun neticesinde ise bu ümmetin evlatları İslam'ın ve ümmetin şerefi için canlarını seve seve vereceklerdir. Kafirler, kendileri bu dünyayı ne kadar seviyorlarsa ümmetin erkeklerinin de ölümü bir o kadar sevdiğini, Ebu Bekir es-Siddik (r.a.)'ın yaptığı gibi tüm zenginliğini İslam'a zafer kazandırmak için harcayan tüccarları olduğunu görecekler, ümmetin analarının şayet oğulları cihadı terk ederlerse bu hayattan hiçbir tat almadıkları gerçeğini bileceklerdir. Elbette bunun sonucu ümmetin üzerinden kafirlerin hakimiyetin kalkması şeklinde tezahür edecektir.

Eğer tüm bunlar başarılrırsa, Allah'ın düşmanları ümmeti üzmeden veya ümmete karşı gelmeden önce bin kere düşünecektir.

Bu sayfalarda, bu engel ve manilerin detayları üzerinde durmayacağız. Fakat ümmetin hemen ve her şeyden önce kaldırması gereken bir engeli açıklamakla yetineceğiz. Bu engel; anne, eş, kız veya kız kardeş olarak ortaya çıkan kadındır. Bunların hepsi, cihadın engellerini detaylı olarak anlatan ayetin kapsamına giriyor. Elbette burada kadının, İslam'ın zaferinin önündeki en büyük engellerden biri olduğunu söylerken, bunun mukabili bir durumu da belirtmek gerekir ki bu, kadının tam bir cesaret ve fedakarlık ile donanırsa, İslam'ın zaferindeki en temel ve en etkili faktörlerden birisi olur. Burada, onun İslam'ın muzaffer olması için örnek alması gereken kadınların hayat hikayelerini vereceğiz.

Bu sayfalarda kadınlara hitab etmemizin sebebi, kadınlarda gördüğümüz bazı hasletlerden dolaydır. Bir kadın bir şeye ikna olduğunda, bu erkeğin o şeyi yerine getirmesinde en önemli saiktir. Ve eğer kadın bir şeye karşı çıkarsa, erkeğin onu başarmasının

önündeki en büyük engellerden birisi olur. Özellikle bu kadın sevilmesi, razı edilmesi gereken bir anne, nine ve eş olursa.

Kadın, insanlığın beşiğidir. Vücudu güçlenene kadar bebeğin bakıcısıdır. İşte bu düşünüldüğü takdirde, İslam'la tüm kafir milletler arasındaki savaşta etkin rolünü gerçekleştirmesini teşvik ettiğimiz hitabı kadına yönlendirmemiz gayet yerindedir. Kadın, bu savaşa girmekten vazgeçtiği zaman, ondan soyutlandığı veya savaşçıların azmini güçlendirmeye hazır olmadığı zaman, yenilgiye ilk adım atılmış demektir, bu zarara giden yoldur ve bugün ümmetimizin başına gelen şey işte budur.

Kadın sorumluluğa hazır olana kadar, İslam parlak dönemlerinde kendinden kuvvet, sayı ve maddi olarak güçlü olan kafir milletlere karşı muzaffer değildi çünkü cihad için evlatlar yetiştiren, kocası cihada çıktığında onun namusunu ve malını koruyan, bu yolun sürdürülmesinde kocasının ve evladlarının sabırlı olmasına yardım eden odur. "Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır" sözü o zamanın kadını için tam uygundu, bu yüzden biz de "Her ba-

şarılı mücahidin arkasında bir kadın vardır” diyebiliriz. O kadınlar görevlerini biliyorlardı ve Rasulullah (s.a.v.)’in ifade ettiği gibiydiler. Hazret-i Ömer (r.a.) Peygamber (s.a.v.)’e: ”Ya Rasulullah! Hangi zenginlikten edinelim?” diye sordu. O da: “Her biriniz, şükreden bir kalb, zikreden bir dil, ahiret işinize yardımcı olacak Mümin bir kadın edinsin” buyurdu.¹⁰

Fakat günümüzdeki kadınlara ne demeli? Onları nasıl tarif etmeli? Onların endişeleri nedir? Kocalarına ahiret işlerinde yardımcı mıdır? Günümüzdeki İslam ve küfür arasındaki savaşı idrak ediyorlar mı? Veya küfür ülkelerini dahi biliyorlar mı? Müslümanların Filistin dahil her yerde çektiklerini biliyorlar mı? Onların bunlardan haberi yok. Peki bu nasıl bir habersizlik? O, en son moda ve akımları takip etmektedir. Süs ve ihtişam gösterisi dışında hiçbir şey bilmemektedir.

Bilakis, onların bazıları haramlarda boğuluyorlar. Onlar tahribata iman eder hale geldiler. Din düşmanları onları kendi ülkelerimizde ümmete karşı

10. Ibn Mace, 1846

kullanıyorlar. Biz onlardan, ümmetin kalesinin inşasına katkıda bulunmalarını beklerken; kendimizi onların İslam'ı tahrip etmelerini engellemeye çalışırken bulduk. Düşmanın, kadını özgürleştirmeye odaklanması, onun ümmetin muhafızı olduğunu öğrendikten hemen sonra olmuştur. Eğer o bozulsaydı, çevresindekilerin yanı sıra onun fitratı da bozulur. Bu yüzden o yanılgıdayken ve boğulurken ve tüm bu hain çağrılara inanırken, düşmanlar onu en kötü bir şekilde kullandı. La havle ve la kuvvete illa billah!

Ey Allah'ın kadın kulları! Sorun sadece sizin günümüzdeki şu savaştan habersiz kalmanız olsa o zaman mesela daha kolay olurdu. Çünkü o zaman bu durumu telafi edecek erkeklerimiz var derdik! Fakat bugün siz, günümüzdeki savaşın varlığından veya onun için yapılan hazırlıktan habersizseniz, sizinle birlikte tüm ümmet de habersiz olacaktır. Bu savaş için gençleri kim yetiştirecek? Ve bu savaşa giren erkeklerin arkasında kim duracak? Ve gelecek neslin annelerini bu yolda devam etmeleri için kim hazırlayacak? Bu sorunun ve buna benzer onlarca mühim sorunun cevabı bize göstermektedir ki kadın müca-

delede önemli bir unsurdur ve bu savaşa tam gücüyle ve tüm hırsıyla katılmalıdır. Ve kadının bu savaşa katılımı mücadelenin sonucunu ifade etmez. Bilakis kadının bu savaşa katılımı, bu yolun devamını ve zaferi sağlayan sütunlardan birisidir.

Bu yüzden ey bacım! Görevinizin hayal ettiğinizden daha büyük olduğunun farkında olmalısınız. Bugün İslam'ın mağlubiyetinin büyük bir kısmından siz sorumlusunuz. Çünkü eğer siz sorumluluğunuzu yerine getirmiş olsaydınız, ümmetin başına bu zillet gelmeyecekti. Belki siz, öncelikli olduğu için eğer siz sorumluluğunuzu yerine getirmezsенiz daha sonra yapılacakların hiçbir faydası olmamaktadır. Çünkü çocuğun yetiştiği ilk ev, sizin kollarınız. Ve o genç bir erkek olduğunda, size olan sevgisinden dolayı sadece sizin rehberliğinizi bilecektir. Bu yüzden siz çocukluk çağında onun içine Allah'ın, Rasulünün ve cihadın sevgisini aşılamazsanız, o büyüdüğünde hiç kimse onun kalbine bunu atamaz, çok zorlama haricinde. Fidan sizin ellerinizin arasında, taze ve nemli, bu yüzden görevinizin başına geçin, 20 yıl sonra neticeyi göreceksiniz inşaAllah.

Bugün, küfür dini ve İslam dini arasında yaşanan çatışmada ve özellikle Amerika'nın liderliğinde İslam'a ve Müslümanlara karşı yürütölen yeni haçlı seferinde, görevinizin önemini göstermek için, İslam'ın altın çağındaki Mücahidelerden örnekleri hatırlatmamız gerekiyor. Aktaracağımız bu örnekler, bu Mücahidelerin hayatlarındaki tek parlayan taraf olarak algılanmamalıdır. Bu örnekler İslam yiğitlerinin annelerinin, bacılarının ve eşlerinin hayatlarındaki parlayan bir çok yönden sadece biridir.

Eğer bugün Müslümanlar, Selef'in kadınları gibi din adına fedakarlık ruhuna sahip olmuş olsalardı ve dine karşı samimi olsalar ve gerektiği gibi sevselerdi, İslam Allah'ın izniyle muzaffer olurdu.

SELEF'İN
MÜCÂHİDE HANIMLARINDAN
ÖRNEKLER

Muhterem bacım, bu bölümde aktaracağımız örnekleri alıp onları takip edeceğini umuyoruz. Böylece onların kendi dönemlerinde eriştikleri saygınlığa sen de erişebilesin. Müslüman bacım, senin örnek alman gereken kişi şu fahişe dansçı veya her yerde vücudunun ticaretini yapan falan kişi veya şu şarkıcı ve manken değildir. Hayır! Kim olduğunu bilmek istiyorsan örnek aldığın kişilere bak. Ve bugün ümmetin halini anlamak istiyorsan, ümmetin kadınlarının kimi örnek aldıklarına bak. Eğer onlar doğru sözlü, samimi, âbid, sabırlı ve dinleri için hicret eden Mücahideleri örnek alırlarsa, o zaman Ümmet muzaffer olacaktır. Fakat onlar ahlaksız, imansız, yalancı, aldatıcı ve başkalarını kötü yola saptıran ve yürürken sallanarak yürüyen dalalet ehli kadınları örnek alırlarsa, işte bu Ümmet için tam manasıyla bir kayıp olur ve bugün görmekte olduğumuz şey maalesef budur. Allah'tan bağışlanma dileriz.

İslam'ın ilk yüzyıllarında kadınlar, erkeklerin sayılarının az olması sebebiyle değil, Allah yolunda yapılan fedakarlığın karşılığında verilecek olan mukafata olan sevgileri sebebiyle savaş meydanlarında hazır bulundular. Ahmed'in, Hasrac bin Ziyad el As-cayî'nin büyükannesi Ümmü Abihi'den naklettiği şu hadis bunu açıklamaktadır:

“Ben Hayber savaşında Allah Rasulü (s.a.v.) ile birlikte savaşa çıkmıştım ve altı kadından altıncısıyım. Kendisiyle birlikte kadınların da bulunduğunu işiten Allah Rasulü (s.a.v.), bize gelerek “sizi savaşa katılmaya iten nedir ve size bunu kim emretti?” diye sordu. Biz de, “erkekler ok hazırlamak ve su vermek için savaşa katıldık ve yanımızdaki malzemelerle yaralıları tedavi edebiliriz ve yün örebiliriz. Bütün bunları Allah'ın rızasını kazanmak için yapıyoruz“ dedik. Allah Rasulü (s.a.v.), “ayağa kalkın ve geri dönün” dedi. Allah'ın bize Hayber'de zafer vermesinden sonra Allah Rasulü (s.a.v.) bize ganimetten erkekler kadar pay verdi. Ben, “Büyükanne, Allah Rasulü size ne verdi?” diye sorduğumda, “hurma” cevabını verdi.”

Buhari ve Nesai'nin Sünen'inde rivayet edildiği gibi cihada ve Allah yolunda fedakarlığa olan sevgisi onu Allah Rasulü'ne gidip samimi bir şekilde cihada katılmayı talep etmeye yönlendirdi:

“Ayşe (r.a.): “Ey Allah'ın Rasulü,! Neden biz cihad etmek üzere seninle birlikte sefere çıkmıyoruz? Zira ben Kur'an-ı Kerim'de cihaddan daha faziletli bir amel göremiyorum.” demesi üzerine Allah Rasulü (s.a.v.) şu cevabı veriyor: “Hayır! Ancak (kadınlar için) cihadın en iyisi ve en güzeli Hacc mebrurdur.”¹¹ Ahmed ve Buhari'de geçen rivayette ise Nebi aleyhis-selâm şöyle buyuruyor: “Hayır. Sizin (kadınların) cihadı kabul edilmiş bir Hac'tır. Bu sizin cihadınızdır.”¹²

Dine olan sevgileri sebebiyle cihadın kendi üzerlerine yazılmasını arzulayan dünün kadınlarına kıyasla biz bugünün kadınlarının “Savaş sizin üzerinize yazıldı”¹³ ayetinin indirilmemiş olmasını arzuladık-

11. Sünen-i Nesai 2581

12. Buhari 1423, 2576 ve 1728; Müsned, 23357

13. Bakara, 216

larını görüyoruz. Özellikle bu kadınların oğullarının, babalarının ve eşlerinin Allah'ın bu çağrısına kulak verip Allah'ın dinini korumak için cihada çıkmaları gerektiğini öğrendikleri zaman. Bu yüzden, dünün kadınları ile bugünün kadınları arasındaki bu büyük fark, ümmetin bugünkü durumuna doğrudan etki etmektedir. Çünkü dünün kadınları kafir milletler üzerine hakim olan erkekleri yetiştirirken bugünün kadınları ineklere, taşlara, ağaçlara, haça ve tapınaklara tapanların üzerine hakim olduğu erkekleri yetiştiriyorlar. Hatta o derece ki, boyun eğerek ve aşağılanmış bir şekilde cizye ödemeye istekli olan erkekler yetiştiriyorlar. Lâ havle ve lâ kuvvete illa billâh!

Değerli bacım, sana tanıtmak istediğim ve hesap günündeki muhasebeden önce kendini ve amellerini kendisiyle ve amelleriyle muhasebe etmeni istediğim ilk kadın, gerçekten binlerce ve hatta daha fazla erkeğin yükünü taşıyan çok değerli bir kadındır. Eğer ümmetin kadınları bu değerli kadının onda biri kadar ve hatta daha azı kadar olsalardı bizler hiçbir zaman tek bir hakkımızı dahi kaybetmezdik, tek bir mukaddesatımız dahi çiğnenmezdi. Bu cesur Mü-

cahide kadın Ümmü Ümare, Nuseybe binti Ka'b el Ensariyye'dir.

Ümmü Umare, Nuseybe binti Ka'b el Ensariyye

Siyerü A'lâmi'n-Nübelâ adlı eserde [2/278] bu değerli mücahidenin biyografisinde şöyle deniyor:

“Ümmü Umare, Akabe gecesinde, Uhud'da, Hudeybiye'de, Huneyn'de ve Yemame gününde hazır bulundu, savaflara iştirak etti, inanılmaz şeyler yaptı ve cihad sırasında bir elini kaybetti.” El Vakidi onun hakkında şöyle diyor: “O kocası Guzeyye bin Amr ve iki oğlu ile birlikte Uhud'a katıldı. Yanında bir su kabı vardı ve su dağıtıyordu. Savaş esnasında müthiş bir cesaret örneği sergiledi ve oniki yerinden yara aldı.” Damra bin Said el Mazini, büyükannesi Ümmü Umare'nin hakkında şunları söylüyor: “Ben Allah Rasulü (s.a.v.)'in şöyle dediğini işittim, ‘Nuseybe Bint Ka'b'ın bugünkü makamı filan ve filanların makamından daha üstündür.’” Ümmü Umare, Uhud günü şiddetli bir şekilde savaşırken görülüyordu, oniki

yerinden yaralanana kadar elbisesini beline bağlamıştı ve şöyle diyordu, ‘İbn Kamia’yı onun omuzuna vururken gördüm, en ağır yarası buydu ve bu yarayı bir sene boyunca tedavi etti. Daha sonra Allah Rasulü (s.a.v.)’in tellalı Hamra el Esad’a gitmesini söyledi. Ümmü Umare elbisesini bağladı fakat akan kanı hareket etmesine engel oldu. Allah ondan razı olsun ve ona rahmet etsin.

Ümmü Umare şöyle anlatıyor: “Allah Rasulü (s.a.v.)’in yanında on kişi kalmamıştı. Ben, eşim ve oğullarım, Allah Rasulü (s.a.v.)’in önünde çarpışıyor, müşrikleri ondan uzaklaştırıyorduk. Allah Rasulü (s.a.v.), benim yanımda kalkan bulunmadığını gördü. Yanında kalkan bulunanlardan birisine: “Ey kalkan sahibi kalkanını, çarpışana bırak” dedi. Bırakınca, onu aldım ve Allah Rasulü (s.a.v.)’i onunla korumaya başladım. Düşman safındaki süvariler bize çok zarar vermişlerdi. Eğer onlar yaya olmuş olsalardı biz onları Allah’ın izniyle ezip geçerdik. Atlı bir adam gelip, bana vurdu. Kalkanımla ondan korundum. Ben de onun atının ayaklarına kılıç çaldım. At arka üstü yıkılınca Allah Rasulü (s.a.v.): “Ey Ümmü Umare’nin

oğlu! Annene, annene yardım et!” diyerek oğluma seslendi. Daha sonra düşmanı öldürünceye kadar bana yardım etti.”

Ümmü Umare'nin oğlu Abdullah bin Zeyd anlatıyor: “Uhud günü sol kolumdan yaralanmıştım ve kanımın akışı durmuyordu. Allah Rasulü (s.a.v.), “Yaranı sar” buyurdu. Annem yanıma geldi. Yanında yaraları sarmak için bulunan hazır bezlerle yaramı sardı. Allah Rasulü (s.a.v.) durmuş bana bakıyordu. Annem, yaramı sardıktan sonra, bana “Kalk yavrucuğum! Müşriklerle çarpış” dedi. Bunun üzerine Allah Rasulü (s.a.v.), “Ey Ümmü Umare! Senin katlandığın, dayanabildiğin şeye, herkes katlanabilir, dayanabilir mi?” buyurdular.

Ümmü Umare şöyle devam ediyor: “Beni yaralayan müşrik o sırada oradan geçiyordu. Allah Rasulü (s.a.v.), “İşte oğluna vuran şu adamdır!” dedi. Hemen onun önüne geçip bacağına vurdum ve adam yere yığıldı. Allah Rasulü (s.a.v.)'in mübarek dişleri görünecek kadar gülümsediğini gördüm. Bana şöyle dedi: “Ey Ümmü Umare, hamd olsun Allah'a ki, seni düşmanına muzaffer kılıp, gözünü aydın etti ve öcünü almayı sana nasip etti.”

Ümmü Umare'nin oğlu Abdullah Bin Zeyd şöyle devam ediyor, "Ben Uhud'a katılmıştım. Allah Rasulü (s.a.v.)'in yalnız kaldığı zamanda ona yaklaştım ve annemle birlikte onu korumaya başladık. Bunun üzerine Allah Rasulü (s.a.v.), 'Ey Ümmü Umare'nin oğlu' diye seslendi. Ben 'buyur ey Allah'ın Rasulü' (s.a.v.) deyince bana 'at' dedi. Önümde atıyla gitmekte olan müşriğe bir taş attım. Taş, atın gözüne değince at ürktü, üzerindeki müşrikle birlikte yere yıkıldı. Sonra müşriği taşa tuttum ve yaraladım. Allah Rasulü (s.a.v.) bana bakarak gülümsedi. Sonra annemin omuzundaki yaraya baktı ve, 'Annen, annen! Onun yarasını sar! Ey Allah'ım, onları Cennet'te bana komşu ve arkadaş yap' diye dua etti. Bunun üzerine ben, 'Bu bana kafidir. Artık dünyada ne musibet gelirse gelsin!' dedim."

Muhammed bin Yahya bin Hibban şöyle anlatıyor: "Ümmü Umare Uhud savaşında oniki yerinden yara almıştı ve Yemame günü aldığı 11 yara ile birlikte bir elini de kaybetmiş, yaralı haliyle Medine'ye dönmüştü. Halife Ebu Bekir (r.a.) onu gördü ve yanına giderek kendi durumu hakkında ve Müseylemetü'l

Kezzab'ın öldürdüğü oğlu Habib bin Zeyd bin Asım hakkında bilgi aldı. Ümmü Umare'nin diğer oğlu Abdullah bin Zeyd el Mazuni ise el-Hurra günü şehid edildi. Allah Rasulü (s.a.v.)'in nasıl abdest aldığı rivayet eden Abdullah Bin Zeyd, aynı zamanda (bir rivayete göre) kılıcıyla Müseylemetü'l Kezzab'ı öldüren sahabeydi.”

Sıfat üs Safve kitabında [2/63] Ömer bin Hattab'ın, Ümmü Umare hakkında şu hadisi rivayet ettiği bildiriliyor: “Allah Rasulü (s.a.v.) şöyle buyurdu, “Ben Uhud savaşında nereye baktıysam onun (Ümmü Umare'nin) benim önümde çarpıştığını gördüm.”

Yine *el-İsabe*'de [4/418] El Vakidi'nin, Ümmü Umare hakkında şöyle dediği rivayet ediliyor: “Ümmü Umare oğlu Habib bin Zeyd'in Müseyleme tarafından öldürüldüğünü duyunca Müseyleme'nin karşısında çıkıp onun önünde öleceğine veya onu öldüreceğine dair bir ahitte bulundu. Sonra Yemame günü Halid bin Velid komutasındaki orduda oğlu Abdullah ile birlikte hazır bulundu. Bu savaşta Müseyleme öldürüldü ve Ümmü Umare bir kolunu

kaybetti.”

İbni Hişam Ziyade’sinde, Ümmü Sa’d bin Sa’d er-Rabi’den şöyle rivayet ediyor: “Ben Ümmü Umare’nin yanına girdim ve ‘Teyzeciğim, hadi anlat’ dedim. Ümmü Umare şöyle dedi, ‘Ben Uhud günü yanımda bir kırba ile birlikte orduya katılmak için yola çıktım. Müslümanlar zaferdeyken sahabeleriyle birlikte olan Allah Rasulüne ulaştım. Müslümanlar mağlup duruma düşünce Allah Rasulü (s.a.v.)’in yanına gittim ve onu korumak için kılıcımla birlikte savaşa katıldım. Sonra yaralanıncaya kadar düşmana ok fırlattım.”

Ümmü Sa’d bin Sa’d er-Rabi şöyle diyor: “Onun yaralı omuzunu gördüm, iyice oyulmuştu. ‘Sana kim vurdu’ dedim, ‘İbni Kamiya’ dedi.”

İşte bu cesur Mücahide Ümmü Umare’dir. Ve gerçekten, onun katlandığına kim katlanabilir ki? Erkekler bile onun sabrını ve sebatını gösteremezken kadınlar nasıl gösterebilir? Muhterem bacım, senin cesarete, fedakarlıkta, yüreklilikte, sebatla ve sabırda örneğin Ümmü Umare olduğu müddetçe sende

Allah'ın izniyle başarılı olacaksın.

Muhterem bacım! Ümmü Umare, bu dinin zafe-re ulaşması için kadının yapabileceği fedakarlığı ve gösterebileceği kararlılığı temsil eden açık bir örnektir. O bu dine ve İslam'ın zaferine olan sevgisi sebebiyle savaş meydanına atılarak kendisini tehlikeye attı ve erkeklere karşı savaştı. Tıpkı aynı yolun takipçisi Ümmü Süleym gibi.

Ümmü Süleym

Ümmü Süleym hakkında *Hayatü's-Sahâbe* [1/597] ve *Sıfatü's-Safve* [2/66] adlı eserlerde şöyle deniyor:

Ümmü Süleym, yanında bir hançer olduğu halde Huneyn savaşı günü savaş meydanında bulunuyordu. Ümmü Süleym'in bu halini gören Ebu Talha, gülümseyerek Allah Rasulü'ne geldi ve, "Ey Allah'ın Rasulu (s.a.v.), Ümmü Süleym'in yanında bir hançer taşıdığını görüyor musun?" diye sordu. Allah Rasulü Ümmü Süleym'e yönelerek, "Ey Ümmü Süleym, o hançer ile ne yapacaksın?" diye sordu. Ümmü Süleym, "biri bana yaklaşacak olursa bunu ona saplamak için taşı-

yorum” diye cevap verdi. Diğer bir rivayette, “bunu, müşriklerden biri bana yaklaşacak olursa karnına saplamak için taşıyorum” dedi. Allah Rasulü (s.a.v.) bu söz üzerine gülmeye başladı.

Değerli Mücahide kardeşim! İşte bu, kadınlarımızda olması gereken iman gücünü sergileyen bir örnektir. Eğer bir erkek, arkasında böyle bir eş olduğunu bilmiş olsaydı cihaddan ve kahramanlıktan geri durmazdı. Bu örneklerden birisi de Safiyye Binti Abdulmuttalib’tir.

Safiyye Binti Abdulmuttalib

Allah Rasulü (s.a.v.)’in halası olan Safiyye Binti Abdulmuttalib hakkında *el-İsâbe*’de [7/744] şöyle deniyor:

İbni Sa’d, Ebu Seleme’den şöyle rivayet etti: “Allah Rasulü Hendek savaşı için çıktığında, kadınları Fari adlı bir kaleye yerleştirmiş ve Hasan bin Sabit’i de onlarla birlikte bırakmıştı. Safiyye şöyle diyor, “Yahudilerden bir adam bize gözükünceye kadar kaleye tırmandı ve ben Hasan’a, ‘git onu öldür’ dedim. Hasan

(yaşının ilerlemiş olması sebebiyle), ‘eğer ben bunu yapabilecek olsaydım Allah Rasulü (s.a.v.) ile birlikte olurdum’ dedi.” Safiyye, “bunun üzerine ben örtüye büründüm ve bir direk alarak kaleden aşağıya indim. Yahudiye yaklaşınca elimdeki direk ile vurarak onu öldürdüm ve başını kopardım. Sonra Hasan’a, ‘onun başını alıp kalenin aşağısında bekleyen Yahudilere fırlat’ dedim. Hasan, ‘ben bunu yapacak güçte değilim’ dedi. Sonra ben Yahudi’nin başını aldım ve Yahudilere attım. Yahudiler, ‘biz Muhammed’in (s.a.v.) ailesini korumasız bırakacağını bilmiyorduk’ dediler ve oradan ayrıldılar.” Safiyye, böylece müşrik bir erkeği öldüren ilk müslüman kadın olmuştur.

Safiyye bıkmadan usanmadan diliyle sürekli erkekleri savaşa teşvik ederdi. Sadece geride kalanları değil, düşmana galib gelemeyen savaşçıları da hem dili hemde eli ile teşvik ederdi.

Yine *el-İsabe*’de Hammad Hişam’dan, o da babasından şöyle aktarıyor: “Safiyye, Uhud günü yenilgiden sonra savaşçıları teşvik etmek için elinde bir mızrakla geldi. Bunun üzerine Allah Rasulü (s.a.v.) ona, ‘Ey Zübeyr’in kadın hali’ dedi.”

Musibet anında sabır ve Allah'ın kaderine rıza gösterme noktasına Safiyye yüksek bir dağ gibiydi. *El-İsabe*'de Yunus Bin Bukayr'den şöyle naklediliyor: "Hamza şehid edilmişti. Safiyye Binti Abdulmuttalib abisini görmek için yaklaştı. Oğlu Zübeyr yanına gelerek , 'Ey Anne, Allah Rasulü (s.a.v.) geri dönmeni emrediyor' dedi. Safiyye, 'abime müsle yapıldığı haberi bana ulaştığı halde nasıl geri dönebilirim? O Allah için canını feda etti. Bizi bundan başka ne daha mutlu edebilir ki? Ben Allah'ın izniyle buna sabredeceğim ve rıza göstereceğim' dedi. Bunun üzerine Zübeyr Allah Rasulüne giderek durumu bildirdi. Allah Rasulü (s.a.v.), 'Onu bırakın' dedi. Safiyye daha sonra Hamza'nın yanına gitti ve Allah'a dua ederek onun için istiğfar diledi. Sonra Hamza'nın defnedilmesi için emir verildi."

Müslüman bacım, sizin için rol modeli olması gereken diğer bir kadın ise Esmâ Binti Yezid Bin Eş-Seken'dir. Kadınlarımız ne zaman onların fedakarlık ve cesaret derecelerine ulaşacaklar?

Esma Binti Yezid bin es-Seken

Muaz bin Cebel'in kuzeni olan Esma Binti Yezid es-Seken hakkında *Siyerü A'lâmin-Nübelâ* [2/297] adlı eserde şöyle deniyor: “ Esma, Allah Rasulüne beyat veren Mücahide kadınlardan biriydi ve Yermuk günü bir çadır direğiyle dokuz Bizanslı'yı öldürdü.”

Yine, Müslüman bacım, bu Dine ve Müslümanları koruma adına yaptığı hizmetlerle tanınan ve yiğit Mücahidelerden birtanesi olan Ümmü Musa El-Lakamiyye'yi rol modeli edinmelisin.

Ümmü Musa El-Lakamiyye

Nuseyr el-Lakamiyye'nin eşi ve Endülüs fatihi Musa Bin Nuseyr'in annesi olan Ümmü Musa hakkında *el-İsabe*'de [4/501] şunlar anlatılıyor: “Ümmü Musa, eşi ile birlikte Yermuk savaşına katıldı ve muharebe sırasında bir kafiri öldürerek malını aldı. Abdülaziz bin Marvan, ondan olayı anlatmasını istediğinde şöyle anlatıyordu: ‘Bir grup kadınla beraberdik. Erkeklerin gezintiye çıktığı sırada bir Müslü-

manı sürüklemekte olan bir kafir gördüm. Büyük bir çadırın direğini aldım, kafire yaklaştım ve kafasına vurdum. Sonra kafirin yanında bulunan malları aldım. Malları almamda erkekler bana yardım etti.”

Muhterem bacım! Allah için sana soruyorum. Kaç kez kardeşlerinin ölü veya yaralı, evsiz veya soyulmuş resmini gördün? Onlara gelen zararı elinden geldiği kadar defetmeyi hiç düşündün mü? Ümmü Musa'nın bir şey gördükten sonra nasıl davrandığını görmedin mi? O buna kayıtsız kalamadı, ileri atıldı, eline bir direk alarak savaş meydanına girdi. Düşmanın elinde ise bir kılıç vardı ve zırhlıydı. Ona bunu yaptıran dine olan kıskançlığından başka bir şey olabilir mi? Senin kıskançlığın nerede? Yoksa senin kıskançlığın, mücahidlere malını vermekten alıkoyan ve oğlunu ve eşini Allah yolunda cihaddan engelleyen bir kıskançlık mı?

Ümmü Hakim Binti el-Haris

Müslüman bacım, İkrime bin Ebu Cehil'in eşi olan Ümmü Hakim, Allah onlardan razı olsun, cihad uğruna kocasının başına gelen musibetin üstesinden nasıl geldiği senin için örnek olsun.

El-İsabe'de [4/443] Ümmü Hakim hakkında şunlar naklediliyor, “Ümmü Hakim eşi İkrime ile birlikte Romalı'lara karşı savaşmak için Yermuk savaşına katıldı. Bu savaşta İkrime'nin şehid olması üzerine Ümmü Hakim, Halid Bin Said Bin el-As ile evlendi. Halid, Mercu's-Sufr olayında gerdeğe girmek istedi. Ümmü Hakim, 'Allah düşmanı mağlup edene kadar bekleyelim' dedi. Halid, 'Nefsim bana öldürüleceğimi söylüyor' dedi. Ümmü Hakim gerdeğe girmeyi kabul etti ve Halid ile kemeraltı yolunda evlendiler. Bu yol halen 'Ümmü Hakim'in kemeraltı yolu' olarak biliniyor.”

Halid uyandıktan sonra Ümmü Hakim'e bir yemek hazırladı. Yemeği bitirdikleri zaman Romalılar geldiler, savaş başladı ve Halid şehid düştü. Ümmü Hakim elbisesini bağladı ve üzerinde güzel bir koku vardı. Nehir kenarında savaşan Ümmü Hakim, o gün Halid ile gerdeğe girdiği çadırın direğiyle yedi Romalıyı öldürdü.”

Müslüman bacım! İşte bu senin rol modelindir. Ümmü Hakim'in kıssası, tıpkı sahabelerin cihadı sevmesi ve arzulaması gibi sana da cihadı sevdire-

cektir. Bu kıssadan kadınlarımızın cihad sevgisinden ne kadar uzak olduğu dersini çıkartmamız gerekir. Daha doğrusu, kadınlarımız bu büyük amelden nefret etmeye ne kadar yakınlar? Bunun tek sebebi imani açıdan zayıflığımızdır. Eğer Allah ve Rasulüne olan sevgimiz herşeyden üstün olmuş olsaydı, kadınlarımız bir Ümmü Hakim ya da bir Ümmü Haram olurdu.

Ümmü Haram binti Milhan

Ümmü Haram hakkında *el-İsabe*'de [4/441] şöyle deniyor: “Allah Rasulü (*s.a.v.*) bir gün Ümmü Haram'ın evine gitti ve öğlen namazından sonra orada uyudu. Biraz uyuduktan sonra gülümseyerek uyandı ve şöyle dedi, ‘Rüyamda, ümmetimden bazı savaşçıların, yeşil deniz üstünde padişahların tahtlara kuruldukları gibi gemilere binerek Allah yolunda gazaya gittiklerini gördüm.’ Bunun üzerine Ümmü Hakim, ‘Ey Allah'ın Rasulu (*s.a.v.*), benim de onlardan biri olmam için dua et’ dedi. Allah Rasulü (*s.a.v.*), ‘Allah'ım, Ümmü Haram'ı da onlardan eyle’ diye dua etti ve sonra bir süre daha uyudu. Yine gülümseyerek uyandı. Ümmü

Haram, ‘Ey Allah’ın Rasulu (s.a.v.), niçin gülüyorsunuz?’ diye sorduğunda Allah Rasulü (s.a.v.), ‘rüyamda ümmetimden bazı savaşçıların kara vasıtaları üzerinde cihada gittiklerini gördüm’ dedi. Ümmü Haram, ‘Beni de onlardan kılması için Allah’a dua et’ dedi. Bunun üzerine Allah Rasulü (s.a.v.), ‘Sen öncekilerdensin’ buyurdu.” Ümmü Haram Hz. Osman’ın hilafeti zamanında Kıbrıs’ı almak için hazırlanan donanmaya katıldı. Denizden karaya çıktığında, bindiği hayvanından düşerek şehid oldu. Allah ondan razı olsun.

İbn Esir şöyle diyor, “Ümmü Hakim Kıbrıs’ın fethi sırasında hayatını kaybetti ve oraya defnedildi. Hicretin 27. yılında Hz. Osman’ın (r.a.) hilafeti devrinde gerçekleşen bu fethin komutanı Muaviye bin Ebu Süfyandı (r.a.)”

İşte bu asil kadın Ümmü Haram’dır. O zilletten hoşnut değildi. O aksine İslam’ın zirvesi olan cihada çıkanlarla birlikte olmayı arzuluyordu. Bu yüzden Allah Rasulü (s.a.v.)’den kendisini Allah yolunda cihad edenlerle birlikte kılması için Allah’a dua etmesini istedi. Onun bu isteği kalbinin Allah’ın, Allah Rasu-

lü (*s.a.v.*)'in ve Allah yolunda cihadın sevgisiyle dolu olmasındandır. Bu yüzden kendi canını bunlardan daha değersiz görmüştür. Allah ona rahmet etsin ve ona geniş Cennetlerinde meskenler bahşetsin.

Değerli bacım, sabrında ve oğullarını cihada teşvik etmede sana rol modeli olan diğer bir kadın 'iki kuşak sahibi' Esmâ Binti Ebu Bekir'dir (*r.a.*).

Esmâ binti Ebû Bekir es-Sıddîk

Siyerü A'lâmin-Nübelâ [2/293-395] adlı eserde Esmâ hakkında şöyle deniyor: "Urve anlatıyor: 'kardeşim Abdullah'ın (bin Zübeyr) şehadetinden on gün önce onunla birlikte annemin yanına girdim. Annem çok hastaydı. Abdullah, 'anne nasılsın' diye sordu?' Esmâ, 'ağrılar içindeyim' dedi. Abdullah, 'ölümde rahatlık vardır' deyince annesi Esmâ, 'Sen galiba benim ölümümü temenni ediyorsun. Hayır. Ben senin galip veya mağlup olduğunu öğrenmedikçe ölmeyi arzu etmiyorum. Sen ya Allah yolunda (Haccac'a karşı yapılan savaşta) şehid olursun, ben de bu acıya sabrederek mükafatını Allah'tan bekleirim ya da zafer kazanırsın ben de bununla sevinirim.

Ölüm korkusundan dolayı razı olmadığı bir anlaşmayı kabul etmekten sakın' diye karşılık verdi. Urve, 'kardeşim bu sözleriyle, öldüğü takdirde yüz yaşında olan annemin çok üzüleceğini anlatmak istemişti.'

İbn Ömer, Abdullah bin Zübeyr'in cesedi daraçığında iken annesi Esmâ'yı teselli ve taziye etmek için geldiğinde onu bir mescidin köşesinde buldu ve eğilerek şöyle dedi: 'Üzülme, esas olan ruhlardır. Onlar Allah katında bakidirler. Bu asılan ise fani bir cesedir. O yüzden Allah'tan kork ve sabırlı ol.' Bunun üzerine Esmâ, 'Yahya Bin Zekeriyya'nın kesilen başı Beni İsrail'in fahişelerine hediye edilmişken benim sabrıma ne engel olabilir ki' dedi.'

Esmâ (r.a.), başına gelen bu acıyı, Allah'ın Nebisi olan Hz. Yahya'nın başına gelenle kıyaslayarak teselli buluyordu çünkü Allah'ın dini ona kendi oğlundan daha sevimliydi. Allah'ın Nebisi olan ve kendi oğlundan daha üstün olan Yahya aleyhisselâm'ın başına gelenleri hatırına getirerek kaybettiği oğlunun acısını daha da katlanılabilir hale getiriyordu.

Muhterem bacım, senin için bu mübarek kadında büyük örnekler var. Tıpkı oğlunun şehid edilmesine rağmen Peygamberin sağlığını herşeyden daha üstün tutan Ümmü Sa'd bin Muaz'da olduğu gibi. Çünkü o kesin olarak biliyordu ki oğlunun ölümüyle bu dine bir zarar gelmeyecekti fakat Allah Rasulü (s.a.v.)'in ölümüyle bu din zarar görecekti.

Ümmü Sa'd bin Muaz

Tarihu'l-İslam'da [2/246] şöyle naklediliyor: "Allah Rasulü (s.a.v.), Uhud savaşı sonrası Medine'ye döndüğünde şehirde bulunanlar onu selamlamak ve savaşa katılanlar hakkında sormak için onu karşılamaya çıktılar. Allah Rasulü (s.a.v.)'i karşılayanlar arasında Ensar'ın büyüklerinden Ümmü Sa'd Bin Muaz'da vardı. Ümmü Sad atını sürüyordu ve oğlu Sa'd atın yularını tutuyordu. Sa'd, 'Ey Allah'ın Rasulu (s.a.v.), annem' dedi. Allah Rasulü (s.a.v.), 'buyrun' dedi. Ümmü Sa'd yaklaşınca Allah Rasulü (s.a.v.) şehid olan oğlu Amr bin Muaz için ona taziyesini ilettili ve teselli etti. Ümmü Sa'd, 'Seni emniyette gördüğüm müddetçe acıma katlanmam kolay olacak' dedi. Allah Rasulü (s.a.v.) ona dua etti ve, 'Sevin ve ailelerine şu müjdeyi

ver: onlar ailelerine şefaath edecekler ve Cennet'te beraber olacaklar.”

Ümmü Sa'd'ın gözünde kaybettiği oğlu, Allah Rasulü (s.a.v.)'in sağlıklı ve hayatta olması karşısında önemsizdi. Bugünün kadını ise sevgilisinden başkasına ağlamıyor, dine ve Müslümanlara karşı yapılan zulme ilgi duymuyor. O yüzden, muhterem bacım, eğer arzun Cennet ise sende bu mübarek kadınlar kervanına katıl.

Beni Dinar Kabilesinden Bir Kadın

El Bidaye ve'n-Nihaye adlı eserde [4/47] şöyle anlatılıyor: “İbn İshak, Sa'd bin Ebi Vakkas'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir:

Rasulullah (s.a.v.), Beni Dinar kabilesinden bir kadına rastladı ki, onun kocası, kardeşi ve babası Allah Rasulü (s.a.v.) ile birlikte Uhud'da savaşmışlar ve şehid düşmüşlerdi. Ölüm haberleri ona ulaştığı zaman kadın, ‘Rasulullah (s.a.v.)'e ne oldu?’ diye sordu. Dediler ki, ‘Ey falanın anası, o iyidir. Allah'a hamd olsun. O,

senin istediğın gibidir.’ Kadın, ‘onu bana gösterin de kendisine bir bakayım’ dedi. Rasulullah (s.a.v) ona gösterildi. Onu gördüğü zaman kadın şöyle dedi: ‘Senden sonra her musibet küçük (celel) kalır.’ İbn Hişam dedi ki: “Celel kelimesi hem az, hem de çok anlamına gelir. Kadının bu ifadesinde az anlamında kullanılmıştır.”

Müslüman bacım! Sen de Allah için başına gelen musibetlere razı olmada ve sabretmede rol modeli olmak istiyorsan kendine şu mübarek kadını örnek almalısın:

Muaza binti Abdullah

Siyerü A’lâmin-Nübelâ’da [4/508] şöyle zikredilir: “Alim ve âbid kadınlardan olan Muaza binti Abdullah (Ümmü es-Suhba el-Adeviyye el-Basriyye), örnek insan es-Seyyid’in (Silah bin Asım’ın) karısı’dır. Kocası Silah ve oğlu bir savaşta şehid olduğunda, kadınlar onun evinde toplandılar. Muaza, ‘Beni tebrik etmek için geldiyseniz hoşgeldiniz. Fakat başka bir şey için geldiyseniz geri dönün’ dedi. Sonra şöyle dediği rivayet edilir, ‘Allah şahidimdir ki, ben bu dünya

hayatını sadece tek bir şey dışında sevmiyorum. O da Rabbime buradaki vesilelerle daha da yaklaşmaktır ki belki bu sayede Rabbim beni eşim ve oğlum ile Cennet’inde kavuşturur.”

İşte, ey bacım, bu mübarek kadın, kadınlar arasında benzeri pek az görülen bir kadındır. Allah onu diğer kadınlardan şerefli kılmış ve ona evlatlar vermişti. Fakat o eşinin ve evlatlarının Allah yolunda savaşmaları dışında hoşnut değildi.

Afra binti Ubeyd bin Salebe

El-İsabe’de [8/26] şöyle naklediliyor: “İbnü’l Kelbi anlatıyor, ‘Muaz ve Mauz şehid edilmişti. Anneleri, Allah Rasulü (s.a.v.)’e gelerek, ‘Ey Allah’ın Rasulu (s.a.v.), bu Beni Avf Bin el Haris’in sonu mu?’ diye sorduğunda Allah Rasulü (s.a.v.), ‘Hayır’ cevabını verdi. Bunun üzerine ben atılarak, ‘Afra, kendisinden başka kimsenin sahip olmadığı bir haslete sahiptir ki, ilk kocası el-Haris’in ölümünden sonra el-Bekir bin Ya Leyl el-Leysi ile evlenmiş, ondan İyas, Akil, Halid ve Amir adında dört erkek evladı olmuş, ilk kocası olan el-Haris’ten doğan üç erkek evladınının Bedir savaşın-

da bulunmaları gibi bu dört erkek evladı da Bedir savaşında bulunmuştur. Böylece bu mübarek kadın sahabenin yedi erkek çocuğunun tamamı Allah Rasulü (s.a.v.) ile birlikte Bedir savaşında hazır bulundular.”

Ve sen, ey erkeklerin anası, kaç erkek evladın var? Sen de Afra'nın çıkardığı gibi evladını cihada çıkar-
dın mı? Senin oğullarından bir tanesi bir kez olsun savaştı mı? Oğullarını Allah yolunda cihada hazırlamamaktan dolayı kendini Allah'a karşı mahçup hissetmiyor musun? Cihad yollarında oğullarına bir engel olduğun için Allah'tan korkmuyormusun? Geçmiş nesildeki bu mübarek kadınlarda senin için bir ibret ve bir ders yok mu? Onların verdiği şeyi ver ki onların aldığı ecir gibi ecir alsın!

Müslüman bacım! bizim kadınlarımız şimdi bahsedeceğimiz kadın gibi olsalardı kimse cihaddan geri kalmazdı. Eğer kadınlarımız onun gibi olsaydı, erkekler topluca cihada çıkarlardı. İşte bu kadın, El Hansa binti Amr es-Selmiyyedir.

El Hansa binti Amr es-Selmiyye

Tabakat es-Safiyye [1/260] ve *el-İsabe*'de [7/614] şöyle naklediliyor: “El Hansa, dört oğlu ile birlikte Kadisiyye savaşına katılmıştı. Oğullarını cihada teşvik etmek, savaşa cesaretlendirmek ve savaştan kaçmamayı öğretmek adına yaptığı meşhur konuşmasında El Hansa'nın oğullarına şöyle dediği rivayet edilir: ‘Siz itaat ederek İslam’a girdiniz ve kendi isteğinizle hicret ettiniz. Siz bir babanın ve bir annenin oğullarısınız. Ben sizin babanızı hiç bir zaman aldatmadım veya dayılarınızın alnına leke sürmedim. Allah'ın kendi yolunda kafirlerle savaşanlara vereceği pek çok mükafatı biliyorsunuz. Ebedi diyarın gelip geçici diyardan yerinden daha hayırlı olduğunu hatırlayın. Eğer yarın Allah'ın izniyle sağlıklı bir şekilde uyanırsanız, erken yola koyulun, düşmanlarınıza karşı zekice savaşın ve Allah'ın yardımıyla O'nun düşmanlarına karşı muzaffer olun. Savaşın patlak verdiğini ve çatışma alevinin parlamadığını gördüğünüz zaman savaşın en sıcak bölgesine gidin ve ateşli Perşembe günü düşmanın liderlerini karşılayın. Ganimetlerle veya ebedi meskende yüksek derecelerle

muzaffer olacaksınız.’ Oğulları, annelerinin nasihatını dinledikten sonra çıktılar. Sabah olduğunda herkezden önce yerlerini aldılar. İnsanlar uyandığında savaşa koyuldular ve öldürülünceye kadar birbirleri ardına savaştılar. Şehid olmadan önce şu mısraların dillerinden döküldüğü rivayet edilir:

Birincisi şöyle dedi:

Ey kardeşlerim, ihtiyar nasihatçı

Diün bizi çağırıp öğüt verdiğinde

Etkili ve açık ifadeler kullanmıştı;

Şiddetli bir savaş için erkenden harekete geçin

Doğrusu bu savaşta Sasani ailesinin

Havlayan köpekleriyle karşılaşacaksın

Onlar senin faciaya uğrayacağından eminler

Ve sen erdemli bir hayat ya da

Erdemli bir miras bırakan ölüm arasındasın

Sonra harekete geçti ve öldürülünceye kadar savaştı. Allah ona rahmet etsin.

Sonra ikincisi atıldı ve şöyle dedi:

*Gerçekten azimli, kararlı, basiret sahibi
Ve doğru görüş sahibi ihtiyar kadın
Doğruluk ve hidayet üzere bize emretti
Evladına bir iyilik ve bir nashihat olarak
Koruyucular olarak savaşta erkenden yerinizi alın
Ya zorluktan sonra ferahlık getirecek bir zafer
Ya da ebedi olan Firdevs Cennetlerinde
Saadet hayatına ulaştıracak bir ölüm için*

Sonra öldürülünceye kadar savaştı. Allah ona rahmet etsin.

Sonra üçüncüsü öne çıktı ve şöyle dedi:

*Allah'a yemin olsun ihtiyar kadına itaatsizlik etmeyeceğiz
Bize olan sevgi ve şefkatinden dolayı emretti
Samimi bir şefkat ve iyilik ile öğüt verdi
Çetin savaşa girin ve ilerleyin
Ta ki Kisra ailesini kuşatıncaya
Ve sığınağından çıkarıncaya kadar*

Sonra şehid oluncaya kadar savaştı. Allah ona rahmet etsin.

Sonra dördüncüsü atını bağladı ve şöyle dedi:

Ben ne el-Hansa için ne el-Ahram için değilim

Ne de Amr için, lakin şanı yüce Allah içinim

Acem ordusundaki korkunç kalabalığa dalmıyorum

Ya yakın bir zaferden ve ganimetten

Ya da Allah yolunda bir ölümden başka birşey için

Sonra öldürülünceye kadar savaştı. Allah ona rahmet etsin.

Oğullarının şehadeti anneleri el-Hansa'ya ulaşınca Hansa şöyle dedi: 'Oğullarımın şehadeti ile beni şerefliendiren Allah'a hamdolsun. Rabbim'den beni onlarla birlikte sonsuz rahmetinde buluşturmasını diliyorum.' Ömer bin el Hattab (r.a.) daha sonra el-Hansa'ya her bir oğlu için ganimet payı olarak 200 dirhem verdi."

Müslüman bacım, işte bu mübarek kadınlar Selef kadınlarından sadece bir kesittir. Biz sana onların cihadını aktardık. Ve seleften onlar gibi daha birçok kadınlarımız var. Eğer bu risalemiz için uzun olur korkusu taşımamış olsaydık daha bir çok mübarek kadınıımızı buraya ekleyebilirdik. Biz onların hayatlarının sadece bir tarafını gösterdik. Eğer onların ibadetlerinden, takvalarından, ilimlerinden, doğruluklarından ve salih amellerinden bahsetmiş olsaydık nasıl olurdu? Şüphesiz bu yazı amaçladığımızdan uzun olurdu. Verdiğimiz örnekler İnşallah yeterli olacaktır.

ASRIMIZIN
MÜCÂHİDE HANIMLARINDAN
ÖRNEKLER

Müslüman bacım! Belki sen bu anlatılanların hayal ürünü olduğunu veya geçmişlerin masalı olduğunu düşünüyorsun. Fakat bugünün kadınları arasında dünün kadınlarına benzer kadınlar olduğunu öğrendiğin zaman, geçmişteki bu mübarek kadınlar hakkında söylenenlere inanacağını umuyoruz.

Bugün cesareti ve fedakarlığı ile örnek olan kadınların başında mübarek şehide (inşallah) Havva Barayev geliyor.

Havva Barayev

Genç Havva henüz gençliğinin başındaydı. Düşmanın ülkesini işgal ettiği ve halkını aşağıladığı gün onun acısı katlandı. İşgalci düşmanı topraklarından çıkarmak için elinden gelen herşeyle Mücahidlere destek olmaya devam etti. Düşmanın arasına dalma suretiyle yapılan şehadet eylemlerinin caiz olduğu-

nu öğrendiği vakit, kendisinin bu tür bir operasyonla Mücahidlere destek olması gerektiğini düşündü. Böyle bir operasyonun kendisine nasip olması için hazırlandı, gayret etti ve azmetti. Savaş meydanındaki komutanlardan olan amcasının oğlu Arbi Barayev, Allah on arahmet etsin, bu rüyasını gerçekleştirmek için aracı olmuştu. Düşmanın saflarına darbe indirmek için amcasının oğlundan kendisine bir operasyon hazırlamasını ısrarla istedi. Amcasının oğlu bunu kabul ettikten sonra patlayıcı dolu bir kamyon hazırladı ve operasyonun nasıl gerçekleştirilmesi gerektiği hususunda onu eğitti. Allah ile bulaşma zamanı geldiğinde farz namazını kıldı, Kur'an okudu ve erkekleri bile utandıracak şekilde annesine ve ailesine dua etti. Sonra kamyonla harekete geçti, bir düşman üssüne girdi ve üssü tamamen imha ettikten sonra şehid olarak Rabbine kavuştu. Biz onu şehid yad ediyoruz ve Allah nezdinde kimseyi kutsamıyoruz.

Dinin muzaffer olması için cihad eden bugünün mücahide kadınlarından diğer bir örnek ise Ümmü Ömer el Mekkiyye'dir.

Ümmü Ömer el Mekkiyye

Ümmü Ömer, sahip olduğu herşeyle Afgan cihadına yardım edeceğine dair Allah'a söz veren o yaşlı kadın, oğlunu Afganistan'a göndermişti. Kendisi Mekke'de kalarak kadınları cihada destek vermeye çağırıyordu. Evinde hazırladığı yiyecekleri Afganistan'daki çatışma bölgelerine gönderiyordu. Bir gün, Mücahidlerin eşleriyle tanışması için Afganistan'a davet edildi. Afganistan'a geldikten sonra ısrarla çatışma alanına girmeyi istedi. Cephenin riskli olması sebebiyle mücahidler, Ümmü Ömer'i bu isteginden caydırmaya çalıştılar, fakat nafile. Çünkü o düşmana silahıyla ateş edeceğine dair yemin etmişti. Sonunda mücahidler, onun talebine cevap verdiler. Ümmü Ömer, oğluyla birlikte arabaya bindi ve düşmanı kendi gözleriyle görmek, rüyasını gerçekleştirmek ve yeminini yerine getirerek Allah yolunda düşmana ateş etmek için çatışma alanına girdi. Sonra roketatarın arkasına geçerek düşmanın üzerine bomba yağdırdı ve rüyasını gerçekleştirdi. Düşman füzelerle karşılık verene kadar oradan ayrılmadı. Böylece yaptığı atışların hedefine ulaştığına emin oldu, göğsü ferahladı

ve düşmana karşı kabinde taşıdığı hiddet ateşi söndü. Allah onun mükafatını verecektir.

Diğer bir örneğimiz, Esmâ'nın, Ümmü Sa'd'ın ve diğer kadın sahabelerin (*r.hm.*) bir benzeri olan Ümmü Suraka.

Ümmü Süraka

Savaşması için Afganistan'a gönderdiği oğlunun şehid olmasından sonra Mücahidler, "Oğlunun şehadetini annesi Ümmü Süraka'ya nasıl bildireceğiz?" diye düşündükleri sırada onlardan birisi, "Belki Abdullah Azzam, Allah ona rahmet etsin, onu haberdar ederse yükünü hafifletir" şeklinde bir teklif sundu. Sonrasında Abdullah Azzam, Ümmü Süraka'yı aradı, oğlunun şehadetini müjdeledi ve onu ferahlatacak ve sabrını artıracak sözler söyledi. Ümmü Süraka, bu sözlere ihtiyacı olmadığını söyledikten sonra bize selefın mücahide hanımlarını hatırlatan şu sözleri söyledi, "Elhamdülillah! Süraka'ya şehadet nasip eden Allah'a hamdolsun. Bir hafta sonra Süraka'nın yerini alması için kardeşini göndereceğim!"

Elleriyle erkekleri savaşa teşvik eden Safiyye'yi (r.a.) andıran diğer örneğimiz Ümmü Gadanfar.

Ümmü Gadanfar

Ümmü Gadanfar, okuma yazma bilmeyen ümmi bir kadındı. Birgün bir toplantıda otururken kadınlardan birisi cihadın ve şehadetin fazileti ve şehidin hasleti hakkında konuşmaya başladı ve şehidin Ahiret günü Cennet'e girmeleri için anne ve babasına sefaatçi olacağını anlattı. Ümmü Gadanfar bunu duyduktan sonra kalbi buna tutuldu. Eve döndükten sonra tek çocuğu olan en büyük oğlunu arayarak Afganistan'a cihada gitmesini önerdi. Belki bu sayede Allah'ın ona şehadeti nasip edeceğini ve onun da annesine sefaat edebileceğini anlattı. Oğlunun bunu kabul etmediğini görünce eline bir kırbaç almaktan başka çaresi kalmadığını düşündü. Oğlunun yanına geldi ve ona ağlayarak vurmaya başladı ve şöyle diyordu, "Cihada çık, Ahiret günü bana kim sefaatçi olacak?" Devamını oğlu Gadanfar şöyle anlatıyor: "Kabul etmekten başka yapacağım bir şey kalmamıştı. Sonra hazırlıklara başladım ve müjdeyi vermek için

anneme gittim. Bana, ”orada ne kadar kalacaksın?” diye sorduğunda, “dört aydan altı aya kadar kalacağım” dedim. Sonra yüzüme bir tokat attı ve şöyle dedi, “Sadece altı aylığına mı canını Allah’a satmak istiyorsun? Git ve Allah sana iki güzellikten birini (zafer veya şehadet) verene kadar orda kal!”

Muhterem bacım! Bu mübarek kadının bugünün kadınları arasında mucizevi bir şekilde nasıl çıktığını görüyor musun? Bugün ümmetin bütün kadınları böyle olsaydı nasıl olurdu hiç düşündün mü? Düşmanlarımız topraklarımıza, kadınlarımıza ve canlarımıza bir zarar verebilir miydi? Bunun cevabı kocaman bir “Hayır!” olurdu. Peki sen neden bu kafiyele katılmıyorsun ve tarihin yazacağı bir kadın olmak istemiyorsun?

ÖZETLE
SENDEN İSTEĞİMİZ

Ev et muhterem bacım! Sana yönelik yazdığımız bu mektubun sonuç bölümüne geldik. Sana veda etmeden önce senden beklentilerimizi toparlamak istiyoruz. Sana selefin ve onlardan sonra gelen kadınlardan yeterince örnekler sunduk ki böylece İslam'ın zafer bulması için yapılan savaşta kadının önemli bir göreve sahip olduğu senin için apaçık olsun. Biz senin zor ve çetin olan savaş meydanlarına inmeni istemiyoruz. Bunun yerine savaşa teşvik ve hazırlık konusunda, bu yolda sabırlı olma ve İslam'ın zaferi için herşeyinle bu yolda gayret etme konusunda selefin kadınlarını takip etmeni istiyoruz. Dininin aşağılanmasından hoşnut isen, kendinin ve İslam ümmetinin zilletine razı isen, o halde senin için bir şey yapamayız. Fakat biz seni Allah'ın gazabına ve azabına karşı uyarıyoruz ve sana şöyle diyoruz: Allah'tan kork ve cihad yolunda erkeklere engel olma. Senden istenen en azından erkekler cihada çıktığı zaman sessiz kalman ve Allah'ın emrine

karşı boyun eğmendir. Oğulların olsun, eşin olsun, kardeşlerin olsun veya başka erkekler olsun, eğer erkeklerin cihada çıkmalarına engel olursan, bil ki bu insanları Allah yolundan alıkoymadır ve Allah bundan hiç bir zaman razı olmayacaktır. Onların cihada çıkmaları senin telef olmana yol açmayacaksa, onları cihaddan engellemeye hakkın yoktur. Belki sen buna hayret ediyorsun ve şöyle diyorsun: “Bir annenin buna nasıl hakkı olmaz? Buhari’nin Abdullah bin Amr’dan naklettiği hadiste Allah Rasulü (s.a.v.) kendisine cihada çıkmak için izin isteyen bir adama ‘Annen baban hayatta mıdır?’ diye sordu. O, ‘evet’ deyince Allah Rasulü (s.a.v.), ‘Senin cihadın (onlara iyilik yapmak suretiyle) onlardadır’ buyurdu.”

Sana şöyle cevap veririz: Bu tür hadisler bize gizli değil ve bunun zıddı olan başka hadisler de var. Her iki hadise göre de amel etmek zorundayız. İbni Hacer *el-Feth*’inde bu hadisi şerh ederken nasıl amel etmemiz gerektiğini şöyle ifade ediyor: “Bundan daha açık olan ise Ebu Davud’un Sünen’inde Ebu Said’den rivayet edilen şu hadistir: ‘Git ve onlardan izin iste. İzin verirlerse savaş, vermezlerse onlara itaat et.’ İbni

Hibban bu hadise sahih demiştir. Ulemanın cumhuru şöyle diyor, “Müslüman bir anne babanın oğullarının cihada çıkmasına izin vermemesi durumunda, oğullarının cihada çıkması caiz olmaz, çünkü anne babaya itaat farzdır ve cihad asil itibariyle farz-ı kifâ-yedir. Fakat cihad farz-ı ayn olduğu zaman anne ve babanın izni gerekmez. Bunu destekleyen rivayet yine İbni Hibban’ın naklettiği Abdullah bin Amr tarafından rivayet edilen şu hadistir:

“Bir adam Allah Rasulüne gelerek amellerin en hayırlısından sordu. Allah Rasulü (s.a.v.), ‘Namazdır’ dedi. Adam, ‘Sonra hangisi?’ dedi. Allah Rasulü (s.a.v.), ‘Cihaddır’ dedi. Sonra adam, ‘Benim annem ve babam var’ dedi. Allah Rasulü (s.a.v.), ‘Sana onlara iyi davranmayı emrediyorum’ diye karşılık verdi. Bunun üzerine adam, ‘Seni Hak üzeri peygamber olarak gönderen Allah’a yemin ederim ki ben anneyi ve babamı bırakıp cihada çıkacağım’ dedi. Allah Rasulü (s.a.v.) adama, ‘O halde sen en iyisini biliyorsun’ buyurdu.¹⁴ Bu iki hadise uygun olarak bunun cihadın farz-ı ayn olmasına bağlı olduğu anlaşılır.

14. Fethul Bari 6/106 (İbni Hibban sahihtir dedi)

Bugün cihad her bireyin üzerine farzdır (farz-ı ayn'dır). O yüzden ey anneciğim, Allah'a isyanda sana itaat yoktur.

İmam Kurtubi tefsirinde [7/151] şöyle diyor:

Diğer taraftan herkesin savaşa çıkmasını gerektiren bir durumun varlığı da sözkonusu olabilir. Topyekûn savaş düşmanın İslâm topraklarının bir bölümüne galip gelmesi, yahut da müslüman topraklarının içlerine girmesi suretiyle cihadın farz-ı ayn olması halinde sözkonusu olur. Bu durum ortaya çıkacak olursa, o bölgede yaşayan ağırlıklı ağırlıksız, genç yaşlı herkesin kendi gücü oranında savaşa çıkması farz olur. Babası bulunan kimsenin babasından izin almasına gerek olmaksızın çıkar, babası olmayan da savaşa çıkar. Çıkmaya gücü yeten ister savaşılabilecek kimse olsun, isterse savaşçıların sayısını artırmak şeklinde olsun hiçbir kimse savaştan geri kalmaz. Eğer o bölge halkı düşmanlarına karşı koymaktan âciz düşecek olurlarsa onlara yakın ve komşu olanların da o belde halkının yükümlülüğünün aynısı ile savaşa çıkmaları gerekir. Ve bu husus onların düşmana karşı durabilecek ve kendilerini sa-

vunabilecek hale geldiklerini bilinceye kadar böylece devam eder. Düşmanlarına karşı zayıf olduklarını bilen ve kendilerine yetişip de onları kurtarabilme imkânını elde edeceğini zanneden herkesin de onlarla birlikte savaşmak üzere yanlarına gitmesi gerekir. Çünkü bütün müslümanlar kendilerinin dışında kalanlara karşı tek bir eldirler. Düşmanın girip istila ettiği bölge halkı düşmana karşı gerekli savunmayı yapabiliyor düşmanı safdışı bıraktığı takdirde, bu cihad farzı da diğerlerinden sakıt olur. Eğer düşman dar-ı İslama yaklaşır da oraya girmeyecek olursa, yine o bölge müslümanlarının düşmana karşı çıkmaları gerekir. Tâ ki Allah'ın dini üstün gelsin, İslâm diyarı korunsun, himaye edilmesi gerekenler himaye edilsin ve düşman küçük düşürülsün. Bu hususta hiçbir görüş ayrılığı yoktur.¹⁵

Senden şu soruma cevap vermeni istiyorum ey anneciğim...

İşte Filistin burda. Düşman orayı işgal etti ve ne onlara yakın olanlar ne de uzak olanlar düşmanı

15. El-Camiu li Ahkâmi'l Kur'an, İmam Kurtubi (Tevbe 41 tefsiri)

çıkarmaya güç yetiremiyorlar. Şimdi cihad bugün farz-ı kifaye mi diyeceğiz?

Ve yine Endülüs burda. Düşman asırlar önce orayı işgal etti, tıpkı Çeçenya, Keşmir, Filipinler, Burma, Eritre ve diğer İslam toprakları gibi. Bütün bu topraklar düşman tarafından işgal edildi. İşgal ettikleri bu topraklarda İslam'ın bütün öğretilerini yok ettiler, Müslümanları aşağıladılar, onları zayıf buldular ve korkunç işkenceler yaptılar. Ve bugün Afganistan'a karşı yeni Haçlı savaşının yapıldığı noktaya gelindi. Ey anneciğim, bundan sonra da cihadın farz-ı kifaye olduğunu ve sana itaat etmenin bundan daha önemli olduğunu söylemeye devam edecek miyiz? Bunları yeterince söyledik ve yeterince zillete düştük ey anneciğim.

İbni Kudame, *el-Kafi*'sinde [4/255] şöyle diyor: “Cihad farz-ı ayn olduğu zaman kişinin anne babasından izin almasına gerek yoktur, çünkü bu durumda cihad, eli silah tutan her erkeğe farzdır. Farz-ı ayn olan hac ve benzeri diğer ibadetlerde anne ve babanın izni beklenmediği gibi farz-ı ayn olan cihad söz konusu olduğu zaman da yine anne ve babanın izin

vermesi beklenemez. Farz-ı ayn olan cihadı terketme hususunda onlara itaat yoktur, çünkü bu ameli terketmek Allah'a isyan etmektir. Allah'a isyan olan konularda kullara itaat yoktur. Tıpkı kişinin farz olan ilmi bulunduğu yerde öğrenememesi durumunda, bu ilmi başka bölgelerde aramak için yola çıkması gibi.”

Sözü daha da uzatmak istemiyorum bacım. Bu meselenin sadece bir kısmı. Başka bir yerde daha detaylı anlatacağız inşallah. Allah'tan bize yardım etmesini diliyoruz.

Ama geri dönerek şuna tekrar vurgu yapmak istiyoruz: Senin ve çocuklarının telef olması sözkonusu olmadığı müddetçe, bugün erkekleri cihaddan alıkoyman hiç bir şekilde caiz değildir. Aksi halde onları engellemek için gösterdiğin çabanın Allah yolundan engellemek olduğunu bilmelisin ve Allah'ın kafirler için söylemiş olduğu şu ayetin muhatabı olabilirsin:

“Onlar dünya hayatını ahiret hayatından daha çok severler, insanları Allah'ın yolundan alıkoyarlar ve

onun eğrilmesini isterler. İşte bunlar, çok büyük bir sapıklık içindedirler.”¹⁶

O yüzden Allah'ın huzuruna çıkacağın o büyük günden kork. O gün Allah sana, “Neden erkekleri benim yolumdan alıkoydun?” diye sorduğunda nasıl cevap vereceksin? Ne söyleyeceksin Rabbine? ‘Dünya hayatı Senin dininden daha sevgiliydi’ mi diyeceksin? Yoksa, ‘Oğlum ve eşim Senden ve Rasulünden daha sevgiliydi’ mi diyeceksin? Cevap ver. Bugün ne gönderirsen yarın karşında onu bulacaksın. Ve yarın gerçekten çok yakın!

Ey bacım! Eğer doğru kadınların yolundan yüz çevirip erkekleri Allah yolundan engelleyerek Rabbine isyan ediyorsan, ümmete vermiş olduğun bu zarara artık bir son vermeni isteyeceğiz. Kendini teşhir ederek, fitneye sebep olabilecek düşüncesiz hareketlerinle, Allah düşmanlarının ümmetin prensiplerini ve ahlakını yok etmek için kullandığı bir malzeme olma. Doğrusu biz senden sadece iyilik bekliyoruz. Fakat yüz çevirirsen senin şerrinden Allah'a sığın-

16. İbrahim, 3

yoruz ve ümmetin içindeki fasıkların şerrini önlemesi ve onları kendileri ile uğraştırarak bizden uzak tutmasını yüce Rabbimizden temenni ediyoruz. Hiç şüphesiz O bunu yapmaya kadirdir.

Duamızın sonu: Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun, salat ve selam Allah'ın Rasulüne, ailesine, ashabına ve onlara tabi olanların üzerine olsun.

**Kardeşin,
Yusuf bin Salih el-Iyeyrî**

KÜRESEL KİTAP'TAN ÇIKAN ESERLER

- » Kayıp Minare / *Abdullah Azzam*
- » Cihadı Desteklemenin 44 Yolu / *Enver el-Evlaki*
- » Şehadet Yolunda Cihad Erleri / *Harun İlhan*
- » Hattab'ın Anıları / *Sâmir bin Salih es-Süveylim*
- » Kafkasya Emirliği Mücadelesi / *Said Buryatski*